

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Martie 2006

Curierul ADVENTIST

Prevenirea violenței –
o preocupare importantă a bisericii noastre

Anul LXXXIII
Martie 2006
nr. 3

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoeditare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

3 Editorial
Obiceiuri sfinte
Gabriel Dincă

4 Devoțional
Cine va merge pentru Mine?
Ciprian Iorgulescu

6 Misiunea femeii
**Prevenirea violenței – o preocupare
importantă a bisericii noastre**
Silvia Dima

8 Experiență
Ce m-a învățat moartea despre viață
Dorothy Jones

10 Reportaj
**Curs pentru profesori: „Rasism, xenofobie,
antisemitism – probleme educaționale.
Holocaustul” la Bacău**
Laurențiu Gherge

11 Pagina membrilor
Legea contaminării cu sens inversat
Horia Enache

14 Experiență
De la agonie la adevărata fericire
Mihai Enea

16 Interviu
**Spre Împărăția cerurilor,
uniți prin Duhul Sfânt**
Nikolaus Satelmajer

19 Pagina copiilor
Dublura
Trudy Morgan-Cole

20 Tineret
Cumpăna dintre case
Daniel Chirileanu

22 De la cititori...

24 Spiritul profetic
Suferințele Domnului Hristos
Ellen White

26 Sănătate
Aditivii alimentari – un slalom alimentar imposibil?
Valentin Nădășan

28 Știri

31 De la inimă la inimă
Cu ce ne lăudăm?
Teofil Petre

Obiceiuri sfinte

Se spune că într-un parc zoologic trăia un elefant care era legat de picior cu un lanț pentru a-i delimita zona în care să locuiască. În fiecare zi, îngrijitorul parcului venea și îi punea hrana exact la limita maximă unde lanțul îi permitea să ajungă. Într-una din zile, îngrijitorul i-a dezlegat lanțul, oferindu-i astfel posibilitatea să meargă unde vrea. Mare i-a fost surpriza când a constatat că elefantul nu a mers mai departe decât era obișnuit. Chiar și atunci când i-a oferit hrana la o distanță mai mare decât lungimea lanțului, el nu a depășit zona în care de ani de zile trăise. Deși era liber, el era totuși legat prin deprinderilor sale.

Importanța obiceiurilor

Această relatare, deși nu are o semnificație deosebită pentru noi, ea ne vorbește despre importanța deprinderilor, depre felul în care anumite lucruri pe care noi le repetăm în fiecare zi își pun amprenta asupra vieții noastre și asupra caracterelor noastre. Fiecare lucru repetat poate deveni un obicei bun sau un obicei rău. O atitudine de nemulțumire repetată poate deveni un obicei de a fi nemulțumiți chiar și atunci când nu avem motive, o reacție nepotrivită atunci când suntem nedreptățiți, o rostire de cuvinte aspre și lipsite de amabilitate, o lipsă de punctualitate și multe altele, repetate în viața noastră, pot forma acele obiceiuri rele care ne ruinează viața. Cuvântul inspirat ne spune: „Voi sunteți produsul propriilor voastre obiceiuri și trebuie să vă amintiți că obiceiurile corecte

constituie o binecuvântare, atât din perspectiva efectelor lor asupra propriului vostru caracter, cât și prin influența spre bine pe care o exercită asupra celor din jur; dar obiceiurile greșite, o dată înrădăcinate, constituie o putere despotică și duc mintea în robie”. (Ellen White, *Minte, Caracter, Personalitate*, vol. 1, p. 118)

Obiceiuri bune

Aceste cuvinte m-au dus imediat cu gândul la obiceiurile noastre formate de-a lungul timpului. De aceea ar fi bine să ne întrebăm ce fel de obiceiuri ne-am format? Sunt acestea sănătoase? Ne ajută ele să ne apropiem mai mult de cer?

Dar obiceiurile pot avea și aspecte pozitive. Ele au o valoare deosebită atunci când sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu. Deși unii dintre noi ar putea gândi că obiceiurile nu au ce căuta în domeniul spiritual, Biblia și Spiritul Profetic ne vorbesc despre valoarea obiceiurilor bune și ne invită să ne formăm astfel de deprinderi. „Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune” (Tit 3,14). Evanghelistul Luca ne spune că Isus „după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și I s-a dat cartea proorocului Isaia” (Luca 4,16,17). Mântuitorul nostru nu avea doar obiceiul de a merge la Sinagogă, ci și acela de a studia Scripturile, de a se ruga și a medita la Cuvântul lui Dumnezeu. El merge de obicei în Muntele Măslinilor să se roage (Luca 22,39), iar comuniunea Sa zilnică cu Tatăl era un lucru obișnuit pentru El.

Rugăciunea și studiul zilnic al Bibliei – o deprindere sfântă

Acele ocazii au fost locul de unde a primit cea mai frumoasă perspectivă asupra fiecărei zile, locul de unde a primit putere pentru a birui toate încercările vieții și bucuria fiecărei clipe trăite.

„Rugăciunea și studiul Bibliei sunt esențiale. Satana știe foarte bine că toți aceia pe care îi poate determina să neglijeze rugăciunea și cercetarea Scripturilor vor fi biruiți prin atacurile sale. De aceea, el inventează orice plan cu putință pentru a pune stăpânire asupra minții. Cei care vor îmbrăca întreaga armură a lui Dumnezeu și își vor pune ceva timp deoparte în fiecare zi pentru meditație, rugăciune și studiul Scripturilor vor fi conectați cu cerul și vor avea o influență mântuitoare, transformatoare asupra celor din preajma lor”. (Ellen White, *Evangelizarea prin literatură*, p. 70). De aceea, profetul lui Dumnezeu ne spune că „pentru a ne forma și dezvolta un caracter pe care Dumnezeu să-l accepte, trebuie să ne formăm obiceiuri bune în viața noastră religioasă”. (Ellen White, *Solii pentru tineret*, p. 102)

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

Cine va merge pentru Mine?

CIPRIAN IORGULESCU

V-ați gândit vreodată că puteți primi cea mai înaltă profesie de pe pământ, care să vă aducă cel mai mare venit și cea mai mare satisfacție, neîntrecută de nici o altă bucurie din alte surse sau ocupații? V-ați imaginat vreodată că s-ar putea să vi se ofere cea mai mare putere a vieții și să realizați cea mai răsunătoare operă de artă a existenței voastre care va dăinui veșnic, și odată cu ea și cel care a ales această profesie a cerului? Să mă explic prin citatul atât de cunoscut nouă:

„Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei care sunt gata să piară doritori să bea din apa vieții.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, p. 149)

Această viziune a profetului Bisericii Adventiste cu privire la creștinul devenit ucenic este una dintre cele mai frumoase și motivatoare chemări pe care Dumnezeu o adresează colaboratorului său de pe pământ, omul, pentru ca el să ducă mesajul de pace al Creatorului și Răscumpărătorului tuturor ființelor aflate departe de El.

Înainte de a Se înălța de pe pământ, Domnul Isus i-a mandatat pe ucenici să meargă și să devină misionari pentru El în această lume (Matei 28,18-20). Au fost mobilizați și totodată încurajați de dragostea Învățătorului lor și au pornit să ducă Evanghelia în toată lumea. Fiind convinși că Domnul vine în timpul vieții lor, au mers până la marginile pământului cunoscut de ei (Col. 1,23).

Astăzi, la aproximativ 2000 de ani de la rostirea mandatului, mai sunt printre noi misionari care vor să ducă speranță celor descurajați, pace celor învrăjbiți, bucurie celor triști, fericire celor cu lacrimi în ochi, eliberare celor încătușați de păcat?

„Salvarea de suflete ar trebui să fie lucrarea de o

viață întreagă a fiecăruia care-L mărturisește pe Hristos. Noi suntem datori față de lume pentru harul dat de Dumnezeu, pentru lumina care a strălucit asupra noastră și pentru frumusețea și puterea adevărului” (*Ellen White, Mărturiile*, vol. 4, p. 57).

Să ne imaginăm că suntem în centrul unei localități și privim la cei care trec tot mai grăbiți pe lângă noi și atunci ne vine în minte o întrebare trimisă de Duhul Sfânt: „Știu cei care trec pe lângă tine că Eu vin curând? Cine le va transmite și lor acest mesaj?”

În fața acestei provocări rămânem fără răspuns, pentru că ne simțim copleșiți de această responsabilitate importantă. Noi, urmașii lui Hristos, furați uneori de lume, uităm că cerul așteaptă să fim misionari. Zelul misionar se transformă încet într-un altfel de zel.

Conceptul de misiune nu este apărut în Noul Testament. El vine din Vechiul Testament și a fost transmis generațiilor următoare. Pionierii Bisericii Adventiste au fost prin excelență misionari. Astăzi, la peste 140 de ani de existență organizatorică a bisericii, putem să ne întrebăm: „De ce existăm noi ca biserică?” Răspunsul nu este decât unul singur: Pentru că avem o misiune.

„Dumnezeu a așteptat multă vreme ca spiritul de slujire să pună stăpânire pe întreaga biserică, astfel încât fiecare om să lucreze pentru El potrivit destoiniciei sale.” (*Faptele apostolilor*, ed. 1999, p. 92)

Dumnezeu are anumite așteptări de la noi, cei care ne-am declarat urmașii Săi, și care ne-am angajat că vom dovedi lumii că El este Salvatorul nostru. Suntem înzestrați de cer cu talente și cu daruri spirituale pentru a spune lumii că El vine curând. Suntem binecuvântați cu programe inspirate de cer, care ies în întâmpinarea nevoilor semenilor noștri. Suntem aleși de Isus Hristos pentru a fi misionari.

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire,

iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoriat să vestească lauda Sa.” (*Idem*, p. 9)

Misiunea nu se realizează ocazional și doar de către unii membri inițiați, ci este și ar trebui să fie un stil de viață al fiecărui creștin născut din nou. Misiunea nu este opțională și se face atunci când am terminat alte activități care țin de bunul mers al bisericii locale. Misiunea este ADN-ul credinței și al speranței advente și este vizibilă asemenea unui pom roditor, plin de fructe. Misiunea nu se învață, ci pur și simplu se trăiește și se revarsă dintr-o inimă prea plină de dragoste pentru Mântuitorul și față de semenii. Metodele sunt acelea care se învață și sunt adoptate și adaptate nevoilor celor de lângă noi.

În momentul acceptării Domnului Isus ca Domn și Mântuitor personal, atunci intră și mântuirea în casa noastră, și din acel moment, devine parte integrantă a unei vieți schimbate din nou. La întrebarea: De ce atât de puțini creștini trăiesc experiența misiunii? răspunsul este simplu: Lipsește nașterea din nou, acel imbold pentru vestirea Evangheliei. De acest eveniment avem nevoie stringentă în viața noastră, moment ce va declanșa un foc mistuitor, plin de dragoste pentru oameni, care nu va fi stins niciodată. Dacă vrem să ne petrecem veșnicia împreună cu Isus, atunci să ne lăsăm umpluți de Duhul Sfânt și să fim misionari.

Pentru realizarea mandatului divin, de a merge și a spune lumii, avem la dispoziție programe misionare ca: Sola Scriptura, Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, putem alege să fim colportori sau evangheliști. De asemenea, putem participa la o Școală Biblică de Vacanță sau la orice altceva care are ca scop misiunea. Când a fost ultima ocazie când am fost misionar, eu, cel care acum citesc aceste rânduri? Ce este în mintea mea acum, ce spirit este în biserica unde eu sunt membru?

Câteva întrebări care ne pot confrunta misiunea ca biserică și creștini:

a. Susținem lucrarea evangheliștilor, care sunt puțini în marele seceriș, fiindu-le suport moral și financiar în lucrul lor plin de provocări?

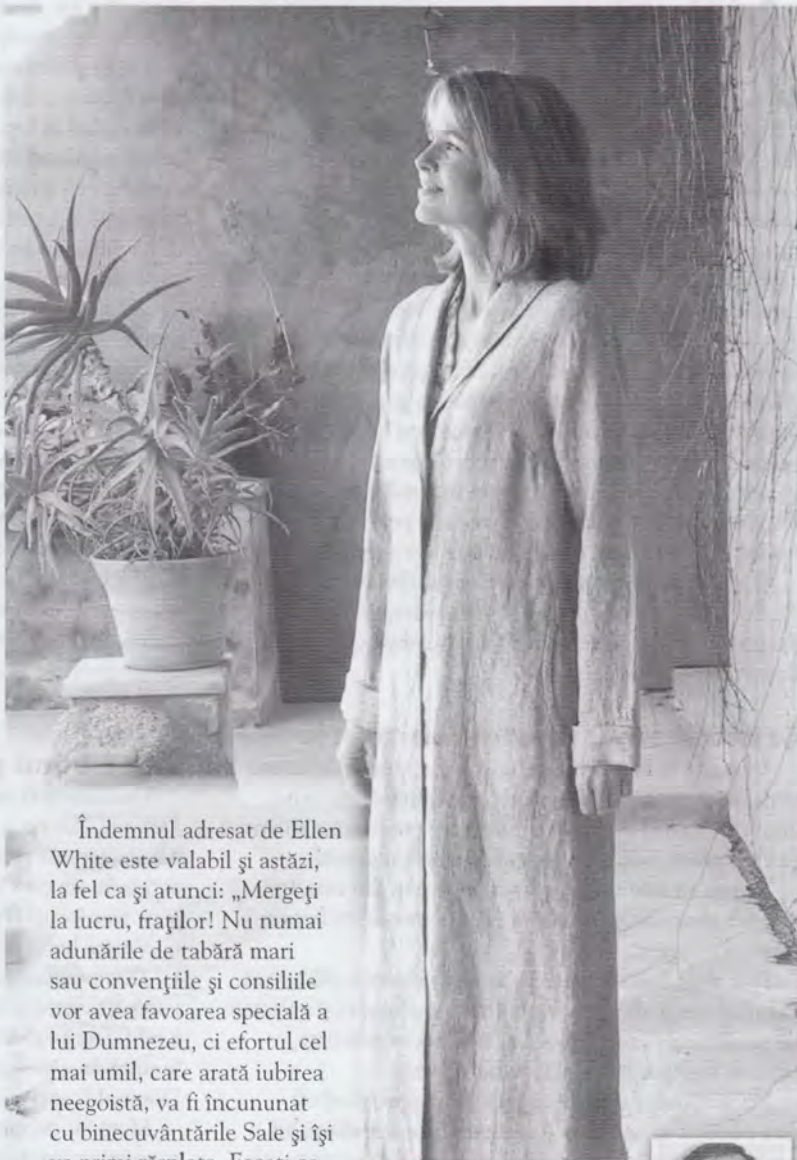
b. Suntem o biserică ce am adoptat un penitenciar pentru asistența spirituală și materială sau avem o viziune socială în localitatea unde ne trăim credința, pentru a fi sprijin real în nevoile oamenilor?

c. Îmi cunosc vecinii și promovez o relație caldă cu ei, fiind atent

la împlinirile și la durerile lor, oferindu-le mângâiere?

d. Sunt implicat misionar în programele bisericii sau am un plan personal în dreptul unui suflet pentru mijlocire și pentru ofertele cerului?

e. Privesc această viață scurtă ca fiind singura ocazie de investiție a resurselor date de cer pentru a mă cheltui pentru semenii, cu sacrificiu și cu bucurie, în vederea proslăvirii Numelui care aduce fericire veșnică?

Îndemnul adresat de Ellen White este valabil și astăzi, la fel ca și atunci: „Mergeți la lucru, fraților! Nu numai adunările de tabără mari sau convențiile și consiliile vor avea favoarea specială a lui Dumnezeu, ci efortul cel mai umil, care arată iubirea neegoistă, va fi încununat cu binecuvântările Sale și își va primi răsplata. Faceți ce puteți, iar Dumnezeu va mări capacitatea voastră.” (*Review and Herald*, 13 martie 1888)

Ciprian Iorgulescu,
director, Școala de Sabat/
Lucrare personală,
Conferința Moldova

PREVENIREA VIOLENȚEI –

O PREOCUPARE IMPORTANTĂ A

BISERICII NOASTRE

SILVIA DIMA

In fiecare an, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea celebrează *Ziua de prevenire a violenței*, dorind să promoveze și în felul acesta pacea într-o lume marcată de haos și de conflicte. În timp ce unii se lasă antrenati de cel rău în tot felul de abuzuri, există oameni care caută un refugiu din calea furtunii. Acel loc ar trebui să-l reprezinte familiile și bisericile noastre, deoarece „advenștii de ziua a șaptea recunosc valoarea și demnitatea tuturor ființelor umane, inclusiv ale celor profund afectate de violență. Noi credem că, atât în biserică, cât și în afara ei, responsabilitatea noastră este aceea de a reacționa la actele de violență. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este totodată angajată în educația familiei, oferind resurse”¹ și organizând evenimente publice pentru informarea populației, în parteneriat cu instituții ale statului cu atribuții în domeniu și alte organizații, cu scopul de a preveni violența, în special cea exercitată în familie, și de a stimula eficientizarea intervențiilor. Și aceasta pentru că, acolo unde persistă cultura tăcerii, violența ia amploare.

Dumnezeu ne cheamă să acționăm (Proverbe 31,8-9). El dorește să fim purtătorii unui mesaj de pace, de dragoste, către o lume bolnavă de violență, care are nevoie de sprijin și de informație².

Ce trebuie să știm despre violența în familie?

Violența în familie reprezintă orice acțiune fizică sau verbală, săvârșită de un membru al familiei împotriva altui membru al aceleiași familii, care provoacă o suferință fizică, psihică, sexuală sau un prejudiciu material³.

Pentru că informarea corectă este una din condițiile stopării abuzului, să urmărim cum se manifestă fiecare formă a acestuia.

Prin **abuz fizic**, înțelegem nu doar rănirea, palmuirea, îmbrâncirea și alte comportamente similare, ci și privarea de satisfacerea unor nevoi fundamentale: mâncare, odihnă, îngrijire medicală, comunicare.

Dacă abuzul fizic este ușor de demascat, cred că este necesar să acordăm o mai mare atenție **abuzului emoțional**, care afectează psihicul prin: (a) cuvinte sau acțiuni care umilesc și distrug încrederea, stima de sine și identitatea; (b) insulte referitoare la aspectul exterior sau la capacitatea de a avea realizări proprii; (c) spălarea creierului, victima începând să creadă, să accepte și să repete abuzul emoțional asupra ei însăși; (d) amenințări

deucidere a animalelor de casă, a persoanelor în cauză, a copiilor lor, de devastare a proprietății, cu scopul de a teroriza; (e) manipularea și deformarea adevărului.

Există și termenul de **abuz social**, care se referă la deteriorarea poziției sociale a unei persoane prin: (a) abuz verbal în fața altor persoane – glume, ironii, remarci referitoare la nivelul de inteligență; (b) comportament dominator – interzicerea comunicării cu alte persoane, interogatoriile, acuzațiile false; (c) izolare socială – prin denigrarea prietenilor sau a familiei, ceea ce conduce la ruperea relațiilor.

Abuzul sexual se referă la orice act de această natură exercitat asupra copiilor sau asupra unei persoane adulte, fără consimțământul acesteia.

Abuzul din motive de credință sau persecuția constă în atacarea sistemului de valori al victimei pentru a o domina, fiind adesea urmat de alte forme de abuz.

Comportamentele abuzive pot afecta pe oricine. Cel mai adesea, când vorbim de victime ne referim la femei și la copii, rareori la bărbați. Este de remarcat că violența în familie este foarte răspândită, regăsindu-se în orice grup socio-economic sau cultural.

Vestea bună este că Dumnezeu oferă prin Evangheliile un program de vindecare, atât pentru victime, cât și pentru agresori.

Veste bună pentru agresor

Dumnezeu te iubește, dar urăște actele tale de violență. Domnul Isus nu a venit ca să te condamne, ci să te mântuiască de povara vinovăției și a rușinii, fiindcă știa că acțiunile abuzive îi rănesc nu doar pe cei de lângă tine, ci și pe tine însuși (Proverbe 8,36).

Vestea bună pe care o primești, studiind Cuvântul lui Dumnezeu, este că există posibilitatea de a stopa comportamentul tău abuziv și că poți primi capacitatea de a iubi. Dacă ești violent, ai nevoie de ajutor chiar acum, înainte de a înrăutăți situația și mai mult. Vorbește cu Domnul Isus și cu pastorul! Caută ajutor specializat!

Mulți fac presiuni asupra ta pentru a-ți schimba comportamentul, neștiind că *valoarea este valoare numai atunci când este acceptată voluntar*⁴. De aceea este important să te informezi, să înțelegi și să te lași motivat, ca să poți recunoaște și alege valoarea, ceea ce va conduce la schimbarea mentalității și a comportamentului tău. Nu te vei schimba în mod real, fără a intra într-un proces de transformare

personală, serioasă și continuă. Cuvântul inspirat ne încurajează să privim zilnic spre Mântuitorul, pentru a deveni oameni noi.

Veste bună pentru victimă

Dumnezeu te iubește. El condamnă abuzul. Dacă partenerul de viață este violent față de tine și de copii, El consideră aceasta ca fiind păcat, și dorește ca biserica să reacționeze ca atare.

În situații de criză, caută un loc în care să te simți în siguranță (Matei 10,23). Dacă nu poți, roagă-te pentru ajutor și cere împlinirea făgăduințelor divine (Psalmi 91,2). Ai încredere în Dumnezeu și nu te lăsa copleșită de situație!

Un psiholog povestea despre o pacientă care suferise un abuz emoțional, deoarece soțul său dezvoltase o pasiune pentru o altă femeie. Simțea că-și pierde mintea și se temea că nu va supraviețui. A mers până acolo, încât și-a rugat socrii ca, în cazul în care i se va întâmpla ceva, să-i țină pe copii departe de cealaltă femeie. Era devastată de suferință. Când a revenit, câteva luni mai târziu, psihologul a rămas impresionat de transformarea femeii: privire ageră, ținută demnă, atrăgătoare, echilibrată în gândire și vorbire. Ea i-a mărturisit că, deși nu toate problemele conjugale erau complet rezolvate, soțul se întorsese acasă și lucrau împreună la refacerea relației. „Dar, înainte de a se întoarce acasă și de a-mi spune că mă iubește, povestea ea, a fost impresionat de schimbarea mea. Era atât de tulburat, încât pacea și echilibrul meu l-au atras”. Deschise apoi Biblia și spuse:

„Știți că în Proverbe 5,6 scrie că drumurile femeii adultere sunt lipsite de stabilitate? Soțul meu a descoperit acest lucru! Prin contrast, maturitatea spirituală pe care eu o câștigasem prin suferință i-a inspirat respect și l-a făcut să dorească să rămână cu mine”.

Solicitată să explice transformarea ei, femeia a răspuns: „Dumnezeu m-a schimbat prin Cuvântul Său. Eram pe cale să mă înec și Biblia a reprezentat pentru mine colacul de salvare. Am petrecut multe ore, zilnic, în compania ei. Pentru început, am înțeles că am greșit în comportamentul meu de soție. De atunci, nu m-am mai simțit trădată și nedreptățită; n-am mai putut să-l învinovățesc pe soțul meu pentru că a căutat să fie fericit cu altcineva, din moment ce eu eșuasem în această privință. Am înțeles că trebuie să mă schimb, și Biblia mi-a arătat cum. Apoi, Domnul mi-a arătat că nu am voie să am resentimente față de cealaltă femeie și resentimentele au dispărut. Făgăduințele lui Dumnezeu îmi dădeau echilibru și tăria de a înfrunta o nouă zi. Atunci când intervenea ceva care mă trăgea înapoi, mă îndreptam calmă spre Cartea sfântă și începeam să studiez, gata să primesc o nouă lecție din partea lui Dumnezeu.

Așa cum știți, domnule psiholog, la început, simțeam nevoia să vorbesc cu cineva și vă sunam zi și noapte pentru a vă spune cât sunt de speriată, de rănită, de disperată. Am învățat, cu timpul, să vorbesc cu Dumnezeu și să depind numai de El. Aceasta mi-a schimbat viața”. Desigur, este mai ușor să previi. ... Dar, dacă ne confruntăm cu situații dificile, nu trebuie să disperăm. Există speranță!

Dumnezeu are un plan sigur de a îndepărta abuzul din Univers și de a oferi copiilor Săi o lume în care nu vor mai fi lacrimi, durere și moarte (Apoc. 21,1-5). Până atunci, El dorește ca familiile noastre să fie un model al celei din ceruri¹, iar Biserica noastră să devină un loc în care fiecare membru să se simtă în siguranță, acceptat și iubit.

De aceea, „orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi, în Hristos.

Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ... Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efeseni 4,31.32 - 5,1.2.8).

Bibliografie

¹ Declarația despre abuz și violență în familie, aprobată și votată în Comitetul Administrativ al Conferinței Generale, și publicată de biroul Președintelui Robert S. Folkenberg la Conferința Generală din 29 iunie-8 iulie 1995, Utrecht, Pays Bas.

² Resursele pentru Ziua de prevenire a violenței sunt pregătite de nouă departamente ale bisericii.

³ Legea 217/25 mai 2003.

⁴ Peter Senge et al. *The Dance of Change*, Nicolas Brealey Publishing, 2002.

⁵ Ellen White, *Căminul Adventist*, p. 146.

Silvia Dima,
director, Departamentul
Misiunea Femeii,
Uniunea Română

Ce m-a învățat moartea despre viață

DOROTHY JONES

Într-o seară, eu și soțul meu am primit un telefon de la cumnatul meu, fratele soțului. Ne-am început conversația cu lucruri obișnuite, după care am primit vestea-bombă: „A avut loc un accident”, ne-a spus el și a continuat să ne explice că fiul nostru, Jerry, și soția lui, Beth, care le făcuseră o vizită la sfârșit de săptămână, au fost și ei implicați în acel accident, în drum spre casă.

Soțul meu a întrebat: „Beth și copilul sunt bine?”

„Sunt bine”, a răspuns cumnatul meu. Dar când am întrebat de Jerry, tot ceea ce ne-a putut spune a fost: „Nu a supraviețuit”.

Inimi aproape

Printre primele gânduri care mi-au venit în minte a fost și acela că Dumnezeu îl iubește pe Jerry mai mult decât îl iubesc. Știu că Dumnezeu mi-a trimis acest gând pentru a mă ajuta în timpul cumplitelor zile care au urmat, pe măsură ce aflam mai multe despre ceea ce se întâmplase. Ni s-a spus că, după ce s-a izbit de un perete de gheață, mașina s-a rostogolit până a intrat într-un morman de zăpadă. Jerry fusese proiectat prin parbriz. Nu a suferit prea mult.

Beth a fost ajutată imediat. Îndată ce a ieșit din mașină și a putut să o ia pe Tiffany de pe scaunul ei, prins în centură, a venit un om și le-a ajutat. Oameni cumsecade le-au luat și le-au dus în cel mai apropiat oraș, la aeroport, de unde s-au îmbarcat spre casa părinților ei.

În acea seară au venit la noi prieteni și alți membri ai familiei, pentru a ne fi aproape, iar în zilele următoare au

venit alții și alții, înainte ca noi să pornim spre celălalt capăt al țării.

Domnul nu lasă pe nimeni să sufere dintr-o dată inimaginabila durere de a pierde un copil. Ar fi aproape imposibil de suportat. El a îngăduit să ne cufundăm într-o stare de amorțeală, numită șoc.

Când ne-am urcat în avion pentru a zbura peste 6.500 de kilometri spre locul în care se găseau Beth și micuța noastră Tiffany, nu aveam nici un prieten alături. Îl aveam doar pe Domnul. Nu ne-am dat seama că Dumnezeu avea un plan pentru a ne ajuta să rezistăm în timpul acelei călătorii dureroase. Când am ajuns la intrarea pe terminal, am întâlnit un pastor cu soția, care au intrat în discuție cu noi. Ei au aflat despre durerea noastră și ne-au tratat ca pe niște prieteni deosebiți, petrecând mult timp cu noi în avion. Interminabila călătorie nu ni s-a mai părut atât de lungă. De fapt, când soția pastorului mi-a spus: „Aterizăm”, nu mi-a venit să cred că ajunseserăm deja la destinație.

Durerea din inima unui părinte

Nu simțisem niciodată înainte durerea pe care am simțit-o la moartea fiului meu. Totuși, cu acea ocazie am învățat lecții de neprețuit pentru lucrarea mea cu cei din jur. Înainte, nu înțelegeam durerea celor care i-au dus pe ultimul drum pe cei dragi. Nu știam cum să îmi manifest compasiunea. Acum înțeleg că, deși durerea își mai pierde din intensitate, nimeni nu se poate vindeca în totalitate după o asemenea pierdere.

O pierdere atât de dureroasă ca a noastră ne ajută să legăm o relație mai apropiată cu Dumnezeu.

Am învățat că Îi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce îngăduie să ni se întâmple. Eu am fost în stare să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru faptul că a îngăduit ca fiul meu să moară fără să simtă durerea. De asemenea, l-am putut mulțumi pentru faptul că Jerry nu suferise foarte mult pe acest pământ și că avusese o viață fericită. Își consacrase viața lui Hristos și îi învăța și pe alții să facă la fel. El nu trebuie să mai treacă prin toate necazurile pe care ni le rezervă viața acum și în viitor. Era un om foarte sensibil. Ceea ce Dumnezeu a îngăduit să se întâmple va fi spre binele lui, pe termen lung, chiar dacă noi nu înțelegem acest lucru.

După moartea lui Jerry, am aflat despre el multe lucruri pe care nu le știusem. Studia Biblia cu un cuplu de tineri. Șeful lui ne-a spus că Jerry prefera posturile modeste, nu dintre cele care presupuneau autoritate. El era revizor contabil pentru biserica din America de Nord, iar trezorerii cu care lucrase l-au simpatizat, deoarece încerca să le facă munca mai ușoară. De fapt, când a fost anunțată la radio vestea morții lui în accident, s-a specificat că el se număra printre cei care îi încurajau pe alții. Jerry a fost întotdeauna bun cu cei din jur. Toate aceste lucruri m-au încurajat și m-au ajutat să suport mai ușor durerea de a-l pierde.

Când Jerry a fost luat de lângă noi, un prieten mi-a spus un text din Scriptură, care a constituit o adevărată încurajare pentru mine: „Piere cel neprihănit, și nimănui nu-i pasă, se duc oamenii de bine și nimeni nu ia aminte că, din pricina răutății [ca să nu mai suporte răutatea, engl.], este luat cel neprihănit” (Isaia 57,1).

Un alt verset care m-a încurajat a fost: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmi 116,5). Dar pentru creștini, moartea este doar temporară; veșnicia este pentru totdeauna. Biruința lui Hristos asupra mormântului ne umple de speranța de a fi curând împreună cu fiul nostru drag. Fie ca acest lucru să se împlinească cât mai repede!

[Toate numele au fost schimbate.
Dorothy Jones este un pseudonim.]

Întrebări pentru meditație:

1. Care este cea mai dureroasă tragedie pe care a trebuit să o înduri? Cum te-a ajutat credința în înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu să rezisti în acea situație?
2. Pentru a fi în stare să îi sprijinim pe cei care suferă, trebuie neapărat să fi trecut și noi prin aceeași suferință? Argumentează.
3. Când a trebuit să înfrunți moartea cuiva drag sau o altă situație tragică personală, cine a depus cele mai multe eforturi pentru a te ajuta? Ce cuvinte și ce gesturi te-au ajutat în mod special?
4. Care dintre următoarele lucruri sunt cele mai importante în sprijinirea celor care sunt în doliu: cuvintele, faptele sau o combinație dintre cele două? Fii explicit.

Traducere: Delia Gherman
Adventist Review, octombrie 2005

Turn to the Light

August 1 - 7, 2006

Camargue, South France

Îndreaptă-te spre Lumină

camporee.norocafrika.org

Euro-Africa Division of Seventh-day Adventists

➤ **Dacă ai între 11 și 16 ani și ești un explorator activ,** poți participa la a 10-a ediție europeană a Camporeei pentru Exploratori, între 31 iulie și 7 august 2006, în Camarque, Franța, alături de 1300 de exploratori din Diviziunea noastră.

➤ **Programul desfășurat sub deviza „Turn to the Light” (Îndreaptă-te spre Lumină) cuprinde o mulțime de activități specifice exploratorilor, dar și momente de părtășie spirituală. Pe drumul către camporee, vei putea vizita Valea Valdenzilor și alte locuri cu rezonanță istorică.**

➤ **Pentru înscrieri,** solicită un formular de participare instructorului tău și trimite-l la Conferință până pe data de 25 mai, împreună cu 300 Euro, costul total (include: transport, masă, cazare, taxa de înscriere).

Curs pentru profesori:

„Rasism, xenofobie, antisemitism – probleme educaționale. Holocaustul”

la Bacău

In perioada 5-9 februarie 2006, la Bacău, au avut loc o serie de conferințe, în cadrul programului de formare continuă, organizate de fr. Remus Soare, director al Departamentului Educație și Libertate Religioasă din Conferinței Moldova și de prof. Gabriel Stan, directorul Casei Corpului Didactic. Cursul a fost organizat pentru cadrele didactice de pe teritoriul Conferinței, fiind unic în țară. Tema cursului a fost: „RASISM, XENOFOBIE, ANTISEMITISM – PROBLEME EDUCAȚIONALE. HOLOCAUSTUL”, având un număr de 30 de credite transferabile, oferite de Ministerul Educației și al Cercetării. El vine în sprijinul cadrelor didactice, în special al profesorilor de istorie și de științe socio-umane, în vederea obținerii definitivării, titularizării și creșterilor în grad. La acest curs au participat atât cadre didactice cât și patru pastori.

Deschiderea a avut loc duminică, în prezența organizatorilor, a președintelui Conferinței Moldova, fr. Marius Munteanu, și a domnului deputat Aurel Vainer, președintele Federației Comunităților de Evrei din România. Domnia sa a ținut o conferință pe tema situației actuale a comunităților evreiești din țara noastră și a vorbit despre antisemitism, realsemitism și prosemism. Fr. Marius Munteanu a salutat organizarea acestui curs, subliniind faptul că Biserica Adventistă prețuiește foarte mult educația și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice. După încheierea conferinței, l-am invitat pe domnul deputat Vainer să ne răspundă la unele întrebări:

Domnule deputat, cum așteți Biserica Adventistă? Dacă da, ce părere aveți despre biserica noastră?

Cunosc Biserica Adventistă. Apreciez faptul că respectați Sabatul Biblicii, aveți principii etice și de viață, unele preluate din legea mozaică. Știu că tinerii au principii de o valoare morală și spirituală foarte înaltă. În cadrul colaborării

israeliano-română, pe piața forței de muncă, cele mai frumoase vorbe le aud despre adventiști.

În opinia dumneavoastră, care sunt cauzele reale ale suferinței poporului evreu? Credeți declarația biblică: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri?”

E vorba de oameni, de invidie și de ură. Poporul evreu are o istorie milenară, care reprezintă un atu și un decalaj față de alte popoare. De la vârsta de trei ani, copiii evrei sunt învățați să citească. Avem Cele Zece Porunci – precepte morale superioare. Am suferit și datorită multor interese financiare, deoarece evreii au fost bogați. În legătura cu autocondamnarea evreilor, nu o accept. Să nu uităm că primii creștini de pe pământ au fost evrei. De asemenea, evreii au fost considerați vinovați de prăbușirea sistemului economic de după război, ceea ce este o pistă falsă. Mulți consideră chiar astăzi că tot evreii sunt vinovați și de globalizare.

Deci, considerați că superioritatea poporului evreu față de celelalte popoare a stat la baza suferințelor îndurate?

N-aș numi-o superioritate, ci calități dobândite, sau atu-uri.

Luni, conferințele s-au axat în jurul a două realități istorice: „Progromul de la București și Iași” și „Negarea Holocaustului”, fiind susținute de conf. univ. dr. Florian Alexandru. În ultima parte a conferințelor, am urmărit filme documentare zguduitoare, care au susținut practic și fundamental afirmațiile și realitățile istorice prezentate.

Marți, am avut onoarea să o avem printre noi pe Excelența Sa Rodica Radian Gordon, ambasadorul statului Israel la București. Subiectul conferinței a fost: „Israelul azi. Evoluția procesului de pace din Orientul Apropiat”. Dintre oficialitățile orașului prezente cu ocazia vizitei doamnei ambasador, amintim pe: dl Romeo Stavarache, primarul orașului Bacău, dl Gabriel Berca, prefectul județului, dl Victor Mitocaru, vicepreședinte al CJB și dl conf. univ.

dr. Radu Ababei, inspector general. Cu această ocazie, a fost prezentat un program special susținut de: orchestra de clopote-diapazon „Mesagerii Speranței” de la Piatra Neamț, dirijat de fr. Ștefan Tajti; soprana Gabriela Pepelea; și trioul instrumental Sara, Lucreția și Adrian Stroici, și momente poetice cu Daniel Chirileanu.

La încheiere programului am întrebat-o pe doamna ambasador care este părerea dânselor despre biserica noastră:

Am cunoscut biserica dumneavoastră printr-o membră a acesteia, care a lucrat în Israel, în casa soacrei mele, și printr-un angajat al ambasadei noastre din București, de religie adventistă. Am o părere foarte bună și vă apreciez.

În ziua de miercuri, 8 februarie, în cadrul conferințelor cu titlul: „Mărturiile cutremurătoare. Supraviețuitorii ai Holocaustului. Holocaustul uitat”, am ascultat mărturiile zguduitoare, oferite de doi dintre supraviețuitorii Holocaustului: dr. ing. Liviu Beris – deportat în Transnistria, la vârsta de 13 ani, și dr. ing. Oliver Lustig – deportat în Polonia, la Auschwitz – Birkenau, la vârsta de 17 ani.

La finalul cursurilor din această perioadă, participanții au primit o adeverință prin care se certifică participarea la prima fază a programului de formare continuă „Rasism, xenofobie, antisemitism – probleme educaționale. Holocaustul”. Următoarea etapă se va desfășura în aceeași locație, în luna aprilie. La sfârșitul acestui program, există posibilitatea organizării, doar pentru participanți, a unei excursii tematice în lagărele de la Auschwitz – Birkenau din Polonia.

Laurențiu Gherghe,
pastor,
comunitatea Bacău,
Conferința Moldova

CU SENS INVERSAT

HORIA ENACHE

O reformă pe nedrept îngropată

S-a întâmplat în anul 1847, la Viena, capitala Imperiului habsburgic de atunci, unul dintre

principalele centre ale culturii europene.

În cadrul Spitalului General din Viena, spital universitar, Clinica nr. 1 de Obstetrică fusese destinată practicii medicale a studenților mediciști, pe când Clinica nr. 2 fusese aleasă pentru instruirea moașelor. Ca șef de secție fusese numit un medic tânăr, asistent universitar, format sub îndrumarea prestigioșilor profesori universitari: Carl von Rokitansky și Josef Skoda.

Se numea Ignaz Philipp Semmelweis. A studiat medicina la Pesta și Viena, iar acum, în calitate de asistent universitar, se ocupa de pregătirea studenților în clinica de Obstetrică. Încă de când fusese numit în funcție, el s-a arătat preocupat de o problemă serioasă. Pe baza statisticilor efectuate, observase o mare diferență între cele două clinici de Obstetrică, în ceea ce privește rata mortalității prin *septicemie* (o infecție generalizată întotdeauna letală), *post-partum* (apărută după naștere). În Clinica nr. 1, mortalitatea era de 13,1%, iar în Clinica nr. 2 era de numai 2,03%.

Acest fapt era cunoscut chiar și de cetățenii orașului, așa că erau multe gravide care ar fi preferat să nască în drum decât să fie asistate în Clinica nr. 1 a Spitalului General.

Semmelweis se întreba care să fie explicația și a început o serie de investigații chiar în ciuda opoziției superiorilor săi care considerau că această infecție nu se poate proveni nicidecum. Între cele două clinici nu exista diferență de dotare sau tehnică de lucru, ci doar personalul era diferit. De ani de zile, exista obiceiul studenții să participe la autopsierea lezuzelor decedate prin septicemie, iar mai apoi, în cadrul aceleiași lucrări practice, să urce de la morga spitalului la sala de nașteri, unde studenții consultau gravidele. În chimb, în Clinica nr. 2, asistentele care

urmau să devină moașe nu participau la autopsie, ci doar la sala de nașteri a maternității.

Evenimentul decisiv pentru înțelegerea posibilei cauze a fost unul cu adevărat dramatic. Era așadar în 1847, când un medic, prieten al dr. Semmelweiss, pe nume Jakob Kolletschka, s-a înțepat accidental cu bisturiul cu care efectua autopsia unei paciente decedate prin septicemie. Nu a trecut mult timp și Jakob Kolletschka a murit și el ca urmare a diseminării infecției în propriul său organism, în urma răniilor suprainfectate, dobândite la autopsierea efectuată chiar de el. Cu multă durere, dar și cu un deosebit interes, dr. Semmelweiss însuși a participat la autopsia colegului său și a constatat că leziunile organelor interne erau foarte asemănătoare cu ale pacientei de la care se infectase dr. Jakob Kolletschka.

Semmelweiss a sugerat imediat o posibilă legătură cauzală între contaminarea cadaverică și septicemia lehzurilor (febra puerperală). Concluzia studiului său a fost aceea că studenții poartă acea „materie cadaverică” pe mâinile lor de la sala de autopsie la sala de nașteri.

Deși în acea perioadă medicina nu cunoștea teoria bolilor provocate de germeni, el a instituit imediat regula obligatorie pentru toți studenții de a se spăla pe mâini într-o soluție clorinată între lecția de autopsie și cea de consultare a gravidelor care urmau să nască. Mortalitatea a scăzut brusc de la 12,24% la 2,38%, comparabilă deci cu cea de la Clinica nr. 2.

Să nu credeți că ceea ce a spus Semmelweiss a fost primit cu urale de către toți medicii! Din contră, cei mai mulți au rămas tributari ideii că boala este rezultatul dezechilibrului între cele patru așa-zise „umori” ale organismului (teoria discraziei), iar necesitatea de a se spăla pe mâini de fiecare dată când urmau să examineze o gravidă a fost considerată o exagerare. În adevăr, medicii pretindeau că meseria lor este una binecuvântată de divinitate și deci mâinile lor nu puteau fi necurate.

Dr. Semmelweiss nu s-a oprit cu reforma adusă în clinica lui, ci a cerut ca și instrumentarul folosit la sala de nașteri să fie spălat cu soluție clorinată. Drept urmare, el spera să poată eradică complet febra puerperală (septicemia post-partum). Prestigiosul său profesor Dr. Josef Škoda a cerut autorităților ministeriale sprijin pentru aplicarea pe scară largă a acestor măsuri, dar birocrăția și schimbările politice au lăsat fără răspuns apelul lansat.

Astăzi, ni se pare de necrezut că în Viena anilor 1850 aceste lucruri elementare să nu fie cunoscute și nici practicate în spitale și, în plus, să fie chiar respinse de către mari oameni de știință.

Falimentul teoriei „generației spontanee” și legile antisepsiei

Ce este de mirare în istoria de mai sus? Este de mirare că oamenii de știință de atunci nu cunoșteau principiul contaminării bacteriene, deși se inventase microscopul și bacteriile

puteau fi văzute. De altfel, era la modă „teoria generației spontanee” care susținea că viața ar putea apărea din materia nevie, aflată în descompunere. Un mare savant creaționist a demonstrat că viața nu apare din materia nevie. El a fost Louis Pasteur. A arătat, de asemenea, că bacteriile pot fi purtate chiar prin particule minuscule de praf și pot contamina astfel suprafețele obiectelor. El a susținut că fermentația și putrefacția sunt procese provocate de anumite bacterii. El a stabilit principiile sterilizării și, împreună cu un alt mare om de știință și de credință totodată, Dr. Joseph Lister, au arătat importanța dezinfectării mâinilor, a hainelor, a instrumentarului chirurgical și chiar a aerului din sala de operație. Din fericire, ei au reușit să convingă cu succes cea mai mare parte a Europei și chiar lumea medicală de dincolo de ocean de aceste adevăruri științifice începând cu anii 1865-1870.

Revelația cu un pas înaintea științei

Vă invit să facem o excursie în timp, cu mai bine de 2500 de ani în urmă.

Un popor deosebit între popoare știa de atunci ceea ce chirurgii Europei anilor 1860 habar nu aveau.

Răspunsul pe care îl dau preoții profetului Hagai în Hagai 2,12 și 13 este un principiu descoperit prin revelație în Tora, așadar cunoscut de pe vremea lui Moise:

„Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfințită, și atinge cu haina lui... o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite?” Preoții au răspuns: „Nu!”

„Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare?” Preoții au răspuns: „Vor fi spurcate!”

Avem descris aici foarte clar **principiul contaminării** a ceva curat, „steril”, neinfecat, de ceva „septic”, adică ceva ce poartă germele morții, al bolii, al păcatului, al distrugerii sigure.

Așa cum putem înțelege foarte ușor, sensul este unul singur: prin atingere, ceea ce este „septic” afectează ireversibil ceea ce fusese odată „steril”.

Este de înțeles preocuparea explicită, exprimată în multe din prevederile Torei, de a separa bolnavul contagios

de grup, până la vindecarea lui deplină sau, mai trist, până la dispariția lui din rândul celor vii.

Nu putem să nu constatăm că toate epidemiile de pestă bubonică, de variolă, de holeră sau de câte și mai câte a avut parte „luminată” Europă în Evul Mediu și mai târziu chiar, au fost consecința ignorării cu succes a acestui principiu al contaminării.

Exista o lege de neschimbat a contaminării.

Nimeni nu se poate sustrage efectului acestei legi.

Mai presus de legea contaminării

Există o singură realitate mai presus de legea contaminării, așa cum reiese din raportul evangheliilor – atotsuficientă, salvatoare, vindecătoare, sterilizatoare, regeneratoare de viață, dătătoare de torente nesfârșite de speranță!

Mai întâi să rememorăm regula. Este fermă și precisă:

„Leprosul atins de această rană, să-și poarte hainele sfâșiate, și să umble cu capul gol; să-și acopere barba și să strige: „Necurat ! Necurat!” Câtă vreme va avea rana, va fi necurat. Să locuiască singur; locuința lui să fie afară din tabără” (Lev. 13,45).

„Femeia care va avea o hemoragie timp de mai multe zile..., sau a cărei scurgere va ținea mai mult ca de obicei, va fi necurată tot timpul scurgerii ei... orice lucru pe care va șede, va fi necurat..., oricine se va atinge de ele va fi necurat, să-și spele hainele...” (Lev. 15,25.26. 27).

Iată acum și **Excepția**:

„...El vindeca pe mulți și de aceea toți cei ce aveau boli, se înghesuiau spre El ca să se atingă de El” (Marcu 3, 9.10).

„A venit la El un lepros... Il ruga și-I zicea: 'Dacă vrei, poți să mă curățești'. Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el, și I-a zis: 'Da, voiesc, fii curățit!' Îndată l-a lăsat lepra și s-a curățit” (Marcu 1,40-42).

„Și era o femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge... A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi, prin mulțime, și s-a atins de haina Lui. Căci își zicea ea: 'Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui'. Și îndată a secat izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală. Isus... a zis: 'Cine s-a atins de hainele Mele?'... 'Fiică, credea ta te-a mântuit; du-te în pace și fii tămăduită de boala ta.'” (Marcu 5,25-34).

Cine nu se teme de bacilul Hansen care dă lepra? Cine nu se sperie când vede sânge, gândindu-se la virusurile ce se pot transmite prin sânge: HIV, virusul hepatitei B și C? Cine?

Inversare de sens

Isus Hristos este singura excepție de la regulă! Suficient cât pentru tot păcatul meu, oricât ar fi duhoarea lui de nesuportat pentru mine și chiar mai mult pentru cei de lângă mine! Neprihănirea Lui cu aromă de Eden și Golgotă poate fi noua identitate a mea și a ta. Hristos nu se teme de necurăția noastră, oricât de mare și de ofensator este păcatul în ochii Lui atât de curățit! Vino așa cum ești! Vino cu încredere, cu hotărâre, cu răbdare! Nu te atinge de El doar din întâmplare, căci nu va ieși nici o putere de vindecare din El, nici nu va putea să întrebe: „Cine S-a atins de Mine?”

Ar putea întreba cineva dacă și astăzi mai poate fi atins Hristos. Dacă și astăzi ar mai putea fi descătușat acest izvor curățitor de păcat și de consecințele lui. Fără nici o umbră de îndoială: DA! Este tot El, Cuvântul întrupat care lucrează cu aceeași putere prin Cuvântul scris, la fel de capabil în a transforma vieți și a modela destine. Condiția este aceeași: credință deplină, neșovăitoare.

Rezultatul nu va fi doar o „dezinfecție” a tegumentului unui muribund, ci mult mai mult.

Hristos a promis : „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Nu este cu adevărat mirific? În loc de a fi mai departe o sursă ce împrăștie germeii păcatului, să poți deveni un izvor de curăție pentru toți cei însetați de neprihănire! În loc de a fi doar o aseptizare a unor plăgi superficiale este un adevărat transplant de inimă și suflet.

Este cu adevărat o minune la puterea a doua.

Numele de neuitat

După instaurarea regimului comunist în Vietnam, numele străzilor din Saigon au fost schimbate. Nu și al străzii ce purta numele Louis Pasteur. Marele savant a avut o contribuție decisivă nu doar la identificarea germeilor bolilor grave, ci a reușit și prima vaccinare împotriva turbării, pe 6 iulie 1885. Oamenii de oriunde ar fi nu vor să-și uite numele.

După ce pământul cu tot ce este pe el va fi „sterilizat” prin foc, omenirea își va mai aminti de un singur Nume: Isus Hristos: El a schimbat sensul destinului nostru tragic, dându-ne iarăși șansa vieții.

„Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești!

Da, voiesc, fii curățit!” Amin!

Horia Enache,
prezbiter,
Comunitatea Militari,
București.

De la agonie la adevărată fericire

MIHAI ENEA

Privind în urmă, descopăr că, în cele mai grele momente ale vieții, am fost ocrotită și însoțită de Cel ce m-a iubit încă din pânțele mamei mele.

Am văzut lumina zilei într-o familie săracă. Părinții mi-au pus și un nume: Mariana. Ei nu aveau de-a face cu religia sau cu Dumnezeu. Alcoolul era dumnezeul lor. Preparat și consumat în cantități mari, făcea ca în casa noastră să fie numai ceartă, scandal, bătaie și dezbinare.

La vârsta de 4 anișori, am fost dusă la bunica, la țară, și lăsată acolo, alături de ceilalți frați ai mei, până am ajuns la vârsta de a merge la școală. Părinții mei lucrau amândoi, dar tot câștigul se ducea pe băutura. De aceea nu ne puteam bucura de ... „casa noastră”. Astfel că au închiriat o cameră care fusese adăpost pentru animale, pe care au aranjat-o cumva pentru a deveni casa noastră. Din păcate, nu casa era problema, ci tata. Când venea acasă de la serviciu, sub influența alcoolului, se certa cu mama tot timpul, devenea foarte sever și crud, iar una din cauze eram și eu – nu puteam să învăț în aceste condiții. Eram

mereu tristă și nefericită. Fiind cea mai mare dintre copii, urma să îngrijesc și de ceilalți frațiori care, rând pe rând, aveau să fie aduși la oraș, la școală. Și, bineînțeles, trebuia să suport și consecințele neascultării lor. Nu vă puteți închipui prin ce am trecut: bătută, izgonită afară – dezbrăcată – în zăpadă, bătută crunt cu cureaua și ... Mereu eram plină de urmele loviturilor și de vânătăi. Tot cartierul ne cunoștea ca scandalagii și bețivi. Îmi era rușine să ies afară din casă. Toate acestea și-au pus amprenta asupra caracterului meu și, încet, încet, copiam acest stil murdar de viață de la părinții mei. Crescând mai mare, am renunțat la școală, apoi am căzut în patima alcoolului și am ajuns atât de disperată, încât voiam să mor ca să scap de toate. Nu mai puteam suporta tensiunea, mediul, anturajul ...

Prima încercare de sinucidere am avut-o în clasa a VII-a. Am amestecat sodă caustică cu apă și am băut. Dar, Dumnezeu – în iubirea Lui – a făcut ca să nu iasă concentrația mortală ... Am fost descoperită de sora mea, transportată la spital și ... salvată. Văzând că nu am reușit,

am reînceput viața mizeră. Pentru că părinții nu ne lăsau nimic de mâncare când plecau la serviciu, iar frigiderul – și așa aproape gol – îl înclauiau, am început să fur împreună cu sora mea mai mică. Nu conta ce pica ... fructe din piață, pâine, apoi furam din case sau din magazine. Din cauza stresului, la vârsta de 14 ani, am fugit de acasă, să-mi fac prieteni care să mă accepte așa cum eram. Am început să și fumez și, foarte curând, la 15 ani, mi-am început viața sexuală. La 18 ani, aveam deja o fetiță. Peste un an, am adus din nou pe lume o fetiță. Pentru că uram bărbații – din cauza exemplului avut în familie – nu puteam suporta o relație adevărată de căsătorie. Nu știam nimic de creșterea și educarea copiilor. Eu însumi nu fusesem educată. Viața mea era din nou distrusă, și pentru a doua oară am încercat să mă sinucid. Beată fiind, am împrăștiat benzină în jurul meu și mi-am dat foc, dar fiind noapte, am fost descoperită și din nou Dumnezeu mi-a salvat viața. Să fi fost o întâmplare?

Am fost internată la Spitalul de Boli Nervoase din Brașov, dar, după câteva zile, am reușit să evadez de acolo. Nu mai puteam rezista fără băutura, țigări și bărbați. Copiii nu știau nimic de mine, pentru că îi creștea mama mea. Îi iubeam, dar ... ce fel de iubire o fi fost aia?

În 1987, aduc pe lume a treia fetiță. Și încerc experiența primei căsătorii. Într-o seară, fiind beată, am prădat casa unui fost securist și, pentru că îmi plăcea să mă laud cu isprăvile mele, soacră-mea m-a turnat la poliție. Așa se face că, în 1990, am ajuns la închisoare. Mi-a fost foarte greu, dar eram liniștită că nu mai puteam consuma băutura. După câteva zile acolo, după grații, am primit primul cadou din viața mea: o Biblie. Am început să citesc cu nesaț. Am început să iubesc acea carte. Era scrisă parcă special pentru mine. Era ca o scrisoare de dragoste ... Cea mai mare durere a mea a fost să mă despart de Biblie, când am fost transferată în alt penitenciar. Biblia trebuia să rămână acolo, pentru că fusese trecută pe inventarul camerei. Eram convinsă că era comoara mea, și în zadar m-am rugat de ei să mi-o lase ... Plângând, m-am despărțit de ea.

După câteva zile, când am ajuns în noua mea „casă”, am primit o altă Comoară. Citeam pe nerăsuflăte

din ea. Aflam cum Dumnezeu îmi descoperea dragostea Lui, pe care abia acum reușeam să o înțeleg. Pentru că în cameră eram multe femei, gălăgia era așa de mare, că nu mă puteam concentra la ceea ce citeam și am făcut cerere la comandant să fiu transferată în altă cameră. Dumnezeu a făcut și minunea asta pentru mine. Am ajuns într-o cameră, alături de alte trei femei, cu pedepse foarte mari. Aici era liniște și pace. Apoi, am dorit să ies la întâlnirile cu „pocăiții” și nu vă puteți închipui ce fericită eram când ascultam cântările și îndemnul lor la bine, de pe paginile Scripturii. Sigur, la început, nu prea înțelegeam mare lucru, dar, în iubirea Sa, Isus mi-a desoperit pas cu pas lecțiile cele mari și valoroase pentru mine. Am uitat de locul unde mă găseam și, în ciuda grațiilor care ne zăvorau libertatea, Isus îmi aducea în inimă adevărata libertate. De abia așteptam să treacă săptămâna, ca să ne întâlnim din nou cu frații și surorile de la Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, care lucrau pentru noi.

Când soțul meu mi-a făcut prima vizită, alături de alimente, mi-a adus și 25 de pachete cu țigări. Acestea sunt „valuta” cu care se poate cumpăra diverse lucruri în penitenciar. Dar, pentru că învățasem deja despre pericolul fumatului și despre faptul că „trupul nostru este Templul Duhului Sfânt”, care nu trebuie murdărit cu nimic ... fără nici o greutate, am rupt acele țigări și le-am aruncat la coș. Și această biruință, mi-a oferit-o Domnul după mai bine de 14 ani de fumat. Îmi pare rău să vă spun că nu m-am decis și, după ceva timp, vrăjmașul m-a înfrânt la acest capitol. Perioada de detenție se apropia de sfârșit și, pentru că am aflat și despre Sabatul biblic, am fost „la izolare” din cauza refuzului de a mai lucra în această zi. Dumnezeu a fost și în acea perioadă alături de mine, pentru că eram îndemnată să fac compromis. „Ești doar la pușcărie”, îmi ziceau unele colege, „în libertate vei face ce vrei, dar aici Dumnezeu va înțelege...”

Iată și ziua liberării. Parcă îmi părea rău că plec acasă. Ce mă va aștepta? Voi putea să trăiesc ce am descoperit? Voi fi înțeleasă de ceilalți? Îmi era frică de tot ce vedeam în jur. Dar Isus a fost alături de mine și în această perioadă. El avea un plan cu mine. Într-o zi,

pe când eram la cumpărături, am descoperit un petec de hârtie deosebit. Era o invitație la un seminar antifumat de cinci zile. Simțeam o dorință arzătoare de a participa. În aceeași seară, m-am îndreptat spre adresa menționată: Strada de Mijloc nr. 47. În acea seară, Dumnezeu M-a ajutat să renunț la țigară pentru totdeauna. Am primit Cuvântul Domnului în inima mea și a fost o nouă seara a biruinței Lui în viața mea. Am promis să nu mă mai despart de acest loc minunat. Îmi plăceau atât de mult cântările, predicile, părtașia și împreuna-simțire. Totul era ca un vis pentru mine. Eram nelipsită de la serviciile de închinare, de rugăciune. Curând, soțul mi-a interzis să mai merg la biserică. Dar mergeam fără aprobarea lui. Când mă găseam acasă, ca să nu plec, mă înclauiau în casă, dar pentru că locuiam la parter, săream pe geam și nu lipseam. Când mă reîntorceam, aveam parte de ceea ce trăisem în casa părintească, dar nu îmi mai păsa acum. Sigur că s-a ajuns și la bătaie. Beat fiind, într-o ocazie, soțul m-a bătut așa de rău, încât nu m-am mai putut ridica din pat. Dimineața când s-a tezit, și-a dat seama de ceea ce făcuse și i-a părut rău. Prin harul Domnului, încet, încet, a renunțat și el la băutura și tutun, și curând a început să meargă împreună cu mine la biserică. Slavă Domnului că am putut avea experiența botezului împreună cu el, apoi, la scurt timp, a coborât în apa botezului și mama împreună cu o soră de-a mea.

Acum, mulțumesc Domnului că mă crește și educă pas cu pas. El mi-a transformat viața. Ea are acum un sens, un scop și o finalitate. Mi-am găsit menirea ca mamă și ca soție. Am găsit pacea, bucuria și speranța după care tânjeam mereu. Laud și slăvesc Numele Lui, pentru că acolo, după grații, El a descoperit un suflet zdrobit de povara păcatului, în care a investit dragostea Lui și a reușit să-mi îndrepte pașii pe calea ce duce spre ceruri.

Notă: Experiența a fost consemnată de Mihai Enea.

Mihai Enea,
secretar SUP,
Conferința Moldova

Sediul Conferinței Generale, Silver Spring, SUA

Spre Împărăția cerurilor, uniți prin Duhul Sfânt

Interviu cu președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – JAN PAULSEN

Dr. Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, răspunde întrebărilor adresate de Nikolaus Satelmajer, redactor la revista „Ministry”. Născut în Norvegia, fr. Paulsen s-a implicat în lucrarea pastorală, academică și de conducere în diferite locuri ale lumii înainte de a fi ales președinte al bisericii mondiale (Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea) în 1999 și reales în 2005. Fiind al șaisprezecelea președinte al acestei biserici, cu sediul la Silver Spring, Maryland, SUA, fr. Paulsen își prezintă viziunea care, credem noi, este interesantă și prețioasă pentru clerul din orice confesiune.

NS: Cum v-ați hotărât să intrați în lucrare?

JP: Aveam în jur de 14-15 ani când, din motive greu de explicat, am simțit cu putere prezența lui Hristos în viața mea și preocuparea pentru modul cum îmi voi trăi viața în viitor. În momentul acela, am luat hotărârea de a deveni pastor.

NS: Cum a reacționat familia dumneavoastră?

JP: Părinții mei m-au susținut foarte mult. Am crescut într-un cămin adventist consacrat, deși mijloacele noastre financiare erau modeste. Tatăl meu era cizmar și lucra din greu pentru a mă întreține în anii de liceu. Eram singurul dintre cei patru copii, care ajunsese până aici.

NS: Cum păstrați prospețimea chemării pentru pastorație în viața dumneavoastră?

JP: Aceasta este legată de însărcinările pe care mi le acordă biserica. Ele îmi păstrează vie chemarea pe care am primit-o.

NS: Așadar, chemarea pe care o primim de la Dumnezeu trebuie să fie confirmată de biserică pentru a se transforma în realitate?

JP: O, da, cu hotărâre. Pentru mine, aceasta înseamnă: nevoile bisericii, încrederea bisericii, confirmarea bisericii. Da, toate acestea în egală măsură.

NS: Prezențați-ne câteva persoane – profesori sau figuri din istoria creștinismului – care v-au influențat în mod pozitiv.

JP: Mă gândesc la instructorul cu care am studiat Biblia în primii ani de liceu – un teolog danez, care a venit ulterior în America și a devenit președinte al Universității Loma Linda – dr. V. Norskov Olsen. El a făcut mult în anii aceia pentru a-mi confirma chemarea. Apoi, la seminar, profesorii precum Ted Heppenstall m-au influențat profund. El m-a ajutat să înțeleg minunatul echilibru între asigurarea mântuirii și datoria de a trăi în armonie cu voința lui Dumnezeu – această balanță pe care o puteți numi „Lege și har” sau în diverse alte moduri. Este important să am asigurarea că sunt împăcat cu Hristos și confirmarea că mă așteaptă o viață de ucenicie. Apoi, a fost Jürgen Moltmann, la Tübingen, care m-a învățat multe despre conceptul „speranței”. Deși teologia sa se deosebea întrucâtva de a mea, accentul său s-a îmbinat foarte bine cu înțelegerea mea despre a doua venire a lui Hristos.

NS: Am observat, din predicile dumneavoastră la capela Conferinței Generale și în alte locuri, că acordați o atenție deosebită conceptului de „speranță”. Evident, speranța este fundamentală pentru înțelegerea dumneavoastră despre solia lui Dumnezeu.

JP: Da, cred că Dumnezeu este în proces de a crea un viitor mai bun pentru noi. Acesta este scopul planului Său. Astfel, nădejdea devine un element-cheie.

NS: Pastorii duc o viață aglomerată, uneori spre neajunsul propriei spiritualități. Ce vă ajută să creșteți din punct de vedere spiritual?

JP: Încă din primii ani de pastorație, am obișnuit să mă trezesc devreme și, probabil, m-am descurcat cu mai puțin somn decât majoritatea oamenilor. Mă trezesc cu regularitate la ora 4:30 dimineața. Aceasta îmi oferă 2,5 – 3 ore în care pot medita acasă la cele spirituale. Am timp să citesc și aceasta este perioada în care îmi pregătesc unele dintre predici. Și soția mea a devenit treptat o persoană matinală și ne bucurăm de timpul petrecut împreună dimineața. Este un interval în care îmi folosesc creativitatea, pregătindu-mă pentru ziua care urmează.

NS: Ce le-ați împărtăși pastorilor care se simt copleșiți de lucrarea pe care o au de făcut și descurajați de responsabilitatea care îi apasă?

JP: Cred că este de maximă importanță să ne recunoaștem limitele omenești. Să nu încercăm să fim ceea ce nu suntem. Este important să ne recunoaștem și să ne acceptăm slăbiciunile. De asemenea, este important să înțelegem că standardele pe care ni le-am ales sunt atât de semețe, încât nu le putem atinge. Este bine să ne propunem standarde dintre cele mai nobile, chiar dacă, din când în când, nu ajungem la ele. Dumnezeu nu ne cere mai mult decât să facem tot ce putem mai bine.

NS: Să schimbăm puțin subiectul. Care sunt câteva dintre problemele și provocările cu care se confruntă Biserica Adventistă?

JP: Mai întâi, după cum știți, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o comunitate în plină expansiune. Copii și adulți, depășim în prezent un total de 20 de milioane. Una dintre încercările unei biserici care crește rapid este: Cum să ții unită o asemenea comunitate mondială? Deci pentru mine, ca președinte, una dintre priorități este unitatea bisericii.

Acum, noi suntem uniți prin Duhul Sfânt, după cum ne învață Scriptura. Duhul Sfânt este elementul-cheie care ne ține laolaltă, dar, chiar dacă afirmăm lucrul acesta, trebuie să și lucrăm la împlinirea lui. Trebuie să hrănim legăturile care ne unesc.

Aceasta înseamnă să fim puternici în lucrurile la care nu putem renunța. Puternici în ceea ce este esențial pentru identitatea noastră. Și trebuie să fim generoși cu ceea ce necesită libertate de opinie. Într-o comunitate mondială, cuprinzând diverse culturi, există anumite diferențe, pentru că trebuie să ascultăm de Dumnezeu acolo unde ne aflăm. În Africa va fi altfel decât în Asia, altfel decât în Europa și altfel decât în America. Prin urmare, cred că există elemente de exactitate – care definesc Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – și elemente de diversitate culturală, în cadrul cărora se manifestă închinarea însăși. Trebuie să recunoaștem ambele aspecte. Însă unitatea este una dintre prioritățile pe care le urmăresc.

A doua prioritate este legată de misiunea bisericii. Suntem aici pentru a face o lucrare; în felul acesta, ne definim mereu la dezbaterile pe care le avem. Domnul ne-a cerut să fim martorii Săi și astfel suntem constrânși să mărturisim despre Hristos tuturor. Trebuie să fim inovatori, creativi, să găsim căi de a ajunge la oameni la care nu se poate ajunge decât prin radio, televiziune, sateliți sau Internet. Trebuie să intrăm în contact cu ei cel puțin atât cât să plantăm o sămânță; Duhul Sfânt va continua lucrarea așa cum dorește.

Elementul unității într-o biserică ce se dezvoltă rapid și elementul extinderii lucrării reprezintă pentru mine două mari provocări.

Dacă ar trebui să menționez o a treia, aceasta ar fi să le oferim tinerilor – cu vârsta între 18 și 32 de ani, mai ales studenților și tinerilor profesioniști – un sentiment al apartenenței în biserică. Să ne asigurăm că nu doar le-am făcut loc, privindu-i cu rezerve, ci că i-am invitat în mod activ să devină parteneri în viața, misiunea și păstoria bisericii.

NS: Aveți cumva sugestii specifice pentru adunările locale cu privire la modul de a-i implica pe tineri?

JP: Membrii din fiecare biserică locală le spun: fiți sensibili la prezența tinerilor. Nu-i obișnuiți să fie observatori. Implicați-i în viața bisericii. Și, trebuie să spun, acordați-le încredere. Lăsați ca Duhul Sfânt să capete expresie prin ideile lor creatoare.

NS: Credeți că tinerii din lumea întreagă sunt entuziasmați de solia lui Isus Hristos și a Evangheliei?

JP: Consider că există multe persoane care se află într-o permanentă căutare de modalități prin care să le arate tinerilor că răspunsul la problemele cu care se confruntă este credința. Tinerii caută răspunsuri la întrebări dificile.

Știți că am avut câteva conversații televizate cu adolescenți și tineri. Ei spun: „Lată, eu am luat o hotărâre cu privire la biserica. Vreau să fac parte din viața acestei comunități”. Dar nu este posibil ca ei să facă parte dintr-o asemenea comunitate, câtă vreme conducătorii mai în vârstă nu-i încurajează și nu-i acceptă.

NS: Tocmai s-a încheiat o sesiune a bisericii – aceea care are loc o dată la fiecare cinci ani. Care sunt direcțiile pe care le întrezăriți pentru următorii cinci ani? S-a pus accentul pe subiectul „Spuneți lumii”. Ce lucruri vă vin în minte?

JP: Simt că biserica există în primul rând pentru evanghelizare. După ce se spune și se face tot ce este de spus și de făcut, dacă biserica nu a devenit un instrument de misiune, atunci înseamnă că nu și-a împlinit rostul menit de Dumnezeu. Noi vorbim lumii prin cuvinte, prin fapte și relații. În felul acesta, comunicăm solia lui Hristos celor care încă nu Îl cunosc. Aceasta trebuie să fie prima și cea mai importantă sarcină a bisericii.

NS: Așadar, „Spuneți lumii” nu este un program? Este un concept sau un punct de vedere, o perspectivă?

JP: Este o viziune în care noi le spunem celor din jur că suntem aici pentru a împărtși cu ei ceva important. Suntem aici pentru a-i ajuta să-L cunoască și să se apropie de Isus Hristos.

NS: Care sunt câteva dintre fundamentale Bisericii Adventiste, care au transformat-o într-o mișcare mondială? Ce ne spun ele despre viitorul său?

JP: Încă de la primele începuturi, ne-am angajat că vom asocia predicării Cuvântului educația și reforma de sănătate. Aceasta a fost o parte a unei viziuni foarte, foarte chibzuite, amplu articulate prin scrierile lui Ellen White și aparate cu hotărâre de biserica noastră. Așa se face că am creat cel mai mare sistem de educație

protestant din lume, cu peste 6.000 de instituții care influențează viața a 1,5 milioane de copii în fiecare zi. În al doilea rând, am simțit și am crezut întotdeauna că sănătatea minții și a corpului este importantă. Fiind temple ale lui Dumnezeu, noi avem obligația, ca un act de închinare înaintea Sa, de a ne păstra sănătatea. Și, prin urmare, conducem un număr de instituții de sănătate, nu doar ca „atelier de reparație”, ci și ca centre de lucrare, unde organizăm ateliere și seminarii. Am făcut acest lucru pretutindeni în lume. Aceste centre au purtat amprenta activităților noastre misionare. Punem un accent puternic pe Biblie și în același timp promovăm sănătatea.

NS: Atunci educația și lucrarea de sănătate nu sunt doar niște anexe ale evanghelizării. Fac ele parte dintr-o lucrare integrală?

JP: Absolut!

NS: Ați subliniat importanța Bibliei. Ce modalități preferați pentru a vă bucura de lectura ei? Ce se întâmplă la scurt timp după ce vă treziți pe la 4:30 dimineața?

JP: Știți, am trecut prin mai multe stadio. Când m-am întors din Africa în Anglia și am început să predau la Seminarul Teologic din Newbold College, pentru pastorii din Europa, am început să folosesc, pentru următorii zece ani, versiunea New English Bible. Pentru mine era o redare atât de frumoasă a pasajelor poetice din Biblie. Nu doar Psalmii. Isaia este o carte cu un limbaj frumos în NEB. Apoi, am trecut la NIV. Desigur, am folosit și KJV. M-am întors la NIV și iar am găsit noutate în această traducere. Aceasta este, probabil, cea pe care o folosesc cel mai mult acum, când predic.

NS: Să schimbăm din nou subiectul. Cum ne-a slujit structura Bisericii Adventiste? Avem un sistem care a trecut prin unele schimbări de-a lungul anilor, însă acum există multe similități față de ce aveam când ne-am organizat. Cum ne-a slujit structura aceasta și cum va arăta ea pe viitor?

JP: Structura bisericii noastre este veche de peste o sută de ani. Am hotărât-o într-o vreme când în toată lumea existau în jur de 75.000 de membri. Acum ne întrebăm:

Este aceasta cea mai bună structură, cea mai bună organizare în care să ne păstrăm? Dată fiind schimbarea populației din cadrul bisericii, dat fiind faptul că talentele și resursele bisericii sunt, de asemenea, distribuite în lumea întreagă, trebuie să privim din nou asupra acestui subiect. Am căzut de acord să formăm un colectiv reprezentativ din toată lumea și să luăm în calcul structurile – să privim lucrările care decurg din această structură și să ne întrebăm dacă aceasta este încă cea mai eficientă cale de a le împlini. S-ar putea să se dovedească acest caz. Însă nu putem să ne asumăm o metodă fără a o privi cu un spirit critic și explorând deschiderile posibile. Deci rămâne de văzut la ce concluzie vom ajunge.

NS: Avem și o structură financiară care, probabil, a ajutat în multe moduri la extinderea mondială.

JP: Da.

NS: Credeți că biserica mondială va continua să slujească la fel de bine ca în trecut?

JP: Sper, sper acest lucru. Trebuie să ne asigurăm că biserica mondială se vede pe sine însăși ca un singur trup, iar punctele slabe dintr-o parte a trupului să fie susținute de cele puternice, din cealaltă parte. Cred că planul lui Dumnezeu este ca noi să împărțim. Și, pentru că suntem o comunitate globală, suntem interdependenți și din punct de vedere financiar; împărțim resursele de care dispunem. Da, văd lucrul acesta ca pe o continuitate. Cred că, în momentul în care va înceta, dacă se va întâmpla vreodată, vom deveni rapid o biserică regională.

NS: Dacă ați avea ocazia să vorbiți cu toți pastorii adventiști, ce ați dori să le spuneți colegilor noștri?

JP: Le-aș spune ... poate, multe lucruri. Însă îmi vine în minte următorul gând: Pentru că suntem o comunitate mondială, auzim povestiri sosite din unele părți ale lumii, mai ales de pe tărâmul creștinismului din sud. Povestiri despre creșteri rapide, despre isprăvi extraordinare prin Hristos și despre roade care merg atât de departe, încât depășesc ceea ce li se pare posibil oamenilor din alte părți ale lumii. Îl laudăm pe Domnul pentru ce se întâmplă acolo. Însă poate fi descurajator pentru cineva

care locuiește în America, sau în Europa, sau în Australia, sau în Noua Zeelandă, sau în vreo parte din Asia, Japonia sau Hong Kong. În orașele și țările mari, unde valorile seculare s-au împământat în mentalitate, este greu să-i faci pe oameni să vadă ce ar putea oferi Dumnezeu prin credința în Isus Hristos și ce ar putea face El pentru a le îmbunătăți viața.

Așadar este dificil, este greu pentru pastorii care păstoresc aceste zone să privească ce repede crește biserica în altă parte. Le-aș spune doar atât: „Dumnezeu nu așteaptă decât să-L ascultăm acolo unde suntem. Nu vă măsurați succesul în lucrare privind în altă parte. Doar prezentați-L pe Hristos atât de eficient pe cât știți, acolo unde vă aflați. Asta este tot ce ne cere El. Și El vă va spune: 'Bine, rob bun și credincios'". La această credințioasă se ajunge fiind credincioși lucrării acolo unde ne aflăm.

NS: Vă mulțumim că ați împărtășit cu noi aceste gânduri. La data când vom publica interviul, vom fi într-un nou an. Nu știm ce ne va aduce acest an. Ce trebuie să facă biserica astăzi pentru a fi pregătită în vederea celor ce o așteaptă?

JP: Singura pregătire pe care o putem face pentru viitor este cea spirituală și în termenii hotărârilor fundamentale pe care le luăm cu privire la ceilalți. Acestea sunt singurele hotărâri pe care le putem lua pentru viitor. Privind spre ce s-a întâmplat în anul care a trecut și în anii cei mai recentți, este evident că trăim într-o vreme foarte instabilă. Ar fi un miracol dacă ar mai trece un an, fără ca, undeva, să nu aibă loc vreun dezastru, fie natural, fie creat de om. Cred că aceasta ar trebui să ne facă să ne gândim în primul rând la Împărăția al cărei Constructor și Arhitect este altcineva decât noi. Trebuie să nu uităm acest lucru.

NS: Vă mulțumesc foarte mult.

Traducere: Oana Ghiga
Ministry, ianuarie 2006

Nikolaus Satehmajer,
redactor,
revista Ministry

DUBLURA

- Așadar, ai primit sau nu un rol în sceneta aceea de la școală, de care erai atât de încântată? o întrebă mătușa Sara pe Carmen.

- Ei, oarecum, răspunse Carmen. Sunt o dublură.

- Ce înseamnă dublură? dori să știe frățiorul lui Carmen, Tudor.

- Nu este un rol adevărat, spuse Carmen. Trebuie să învăț rolul personajului principal din scenetă și să fiu pregătită în cazul în care se îmbolnăvește sau pățește ceva. Însă rareori se întâmplă să fie nevoie. De fapt, eu muncesc la fel de mult ca să învăț rolul și nici măcar nu intru în scenetă!

- Dar gândește-te ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi nici o dublură, iar personajul principal s-ar îmbolnăvi, spuse mătușa Sara. Ar fi un dezastru! Dublura este foarte importantă.

- Știi, zise Carmen.

Și fata s-a străduit să învețe cât mai bine replicile. S-a dus la toate repetițiile, a privit și a ascultat. Câteodată era chemată să repete unele scene împreună cu alți colegi. Dar era mereu tristă, știind că nu avea să interpreteze acel rol.

Rahela era personajul principal. Interpreta atât de bine, ca și cum ar fi fost totul real. Era și drăguță pe deasupra. Avea părul lung și blond

și era foarte apreciată. Era numai normal că o aleseșera pe ea.

Cu două săptămâni înainte de prezentarea programului, Rahela a venit plângând la școală.

- Ne mutăm! își anunță ea toți prietenii în pauza de masă. Tata a fost transferat cu serviciul. Trebuie să fim gata de plecare la sfârșitul săptămânii.

- La sfârșitul săptămânii! Dar nici măcar nu aveți timp, zise Carmen.

Apoi, i se tăie răsuflarea.

- Dar cum rămâne cu sceneta? Vei putea să rămâi până atunci?

Rahela a clătinat din cap.

- Nu, trebuie să plecăm cât mai repede. O să-mi fie atât de dor de voi!

Prietenii Rahelei au îmbrățișat-o, spunându-i că le pare rău că va pleca. Și lui Carmen îi părea rău - însă cel mai mult se gândea la scenetă.

După orele de curs, elevii s-au întâlnit pentru repetiție. Profesoara a anunțat de la început că Rahela avea să plece.

- Asta înseamnă că tu vei primi rolul, Carmen, spuse ea. Ce bine că am pregătit o dublură!

- Sunt sigur că ești fericită, spuse Tudor în drum spre casă, după ce Carmen i-a povestit ce se întâmplase. Îți doreai mult să fii în scenetă, iar acum s-a ivit momentul.

- Știu, dar mi-e destul de frică, recunosc fata.

- De ce? Știi totul foarte bine.

- Mda, însă e cu totul altceva să fii în fața tuturor.

Următoarele două săptămâni au fost destul de încărcate pentru Carmen. Profesoara a programat repetiții în plus, pentru ca și Carmen să aibă timp să-și intre în rol. Ceilalți elevi aveau și ei nevoie să se obișnuiască.

- Niciodată nu voi fi la fel de bună ca Rahela! se plânse Carmen mătușii Sara. Nu sunt la fel de drăguță ca ea, și nu simt rolul la fel de bine!

- Dar îți dai toată silința? o întrebă mătușa.

- Mă străduiesc, spuse Carmen.

- Aceasta contează. Nu uita, fără tine, programul nu poate fi prezentat!

Când a sosit seara spectacolului, Carmen era foarte emoționată. Toți elevii s-au adunat să se roage împreună cu profesoara, înainte de a începe. Apoi s-au îmbrățișat. Carmen a simțit că făcea într-adevăr parte din echipă.

Când programul a început, aproape că a uitat o replică, dar și-a amintit-o exact la timp. Îi plăcea rolul pe care îl avea, iar la sfârșit toți au apreciat-o. Carmen era atât de fericită că fusese aleasă ca dublură!

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, decembrie 2005

Ora familiei

Poate marți, poate în altă zi, invită-ți familia la altar. Citiți povestirea, apoi discutați:

■ Citiți Deuteronom 34,5-11. Moise a fost conducătorul cel mai cunoscut, pe care l-a avut Israelul. Cum credeți că s-a simțit Iosua când a preluat comanda, după moartea lui Moise? Credeți că s-a simțit ca o dublură? Citiți acum Iosua 1,1-9 și aflați ce i-a spus Dumnezeu lui Iosua.

Cumpăna

dintre

case

Doriți cumva o mașină? Ați vrea să aveți o casă? Visați să lucrați în propriul birou la un computer personal? Doriți să aveți copii licențiați?

Scenariul

Un om obișnuit este ocupat cu viața; muncește pentru a-și asigura cele necesare vieții. De la pâine și până la diplome, totul ține de viață și totul costă. Cine îndrăznește să pretindă că viața e ușoară? Nici măcar bogații planetei.

Să ne imaginăm că vorbim de o familie normală, în care salariul este comparativ cu media practicată de societate. Acest salariu însă nu e suficient pentru casă, mașină, computer, facultatea copiilor și pentru toate facturile pe care firmele au învățat să le completeze. Aproape în fiecare caz, se fac planuri pentru venituri suplimentare. Și cum orice venit suplimentar presupune eforturi și compromis, acestea se operează acolo unde e mai la îndemână. Familia și Dumnezeu sunt mereu aproape. Compromisul este un fel de renunțare la ceva.

De obicei, reducem timpul pentru relația noastră cu Dumnezeu, poate pentru simplul fapt că El nu ne ceartă. Apoi, reducem angajarea noastră față de familie. Ai noștri ne acceptă oricum. Prietenii sunt următorii pe listă și, evident, noi înșine.

Interesant cum țința, fericirea personală și a celor dragi, se transformă în principalul instrument de nefericire. Nu-i ciudat să cauți fericirea familiei, abandonând familia? Și cât de straniu este să încerci rezolvarea problemelor, excluzând din ecuație tocmai soluția – pe Dumnezeu.

Cum să rezolvi inegalitățile, transformându-L pe Dumnezeu în „necunoscută”. Totuși, noi încercăm.

Dacă ar fi o simplă încercare nereușită, am numi-o antrenament și ar trece. Numai că aici vorbim despre un mod de viață, cu implicații și consecințe. Este felul în care noi trăim.

Realitatea

Lucrurile stau astfel: după eforturi îndelungate, cu truda zilelor lumina, cu tensiunea șantierului, realizăm o casă – viitoarea locuință a copilului nostru. Dar vom afla imediat că 80% dintre cazurile în care copiii primesc o casă construită de părinți locuiesc în altă casă decât cea primită cadou. Iar fără copii, casa devine spațiu excedentar. Mai construim o altă chilie, în care născocim speranța că, măcar la sărbători, casa va fi iarăși plină. Dar, în afara întâmplărilor, casa cea mare e un pustiu în care se va da startul ultimului drum.

După ce am cumpărat o mașină, obiceiul spune că fiecare membru din familie trebuie să aibă una. Așa se face că nu mai avem nici măcar timpul pe care-l petrețeam împreună cât dura călătoria spre serviciul celuilalt ori spre școala copiilor. Casetofonul devine partener de șofat.

Cu aceleași sacrificii, reușim să cumpărăm calculatorul, pentru ca

în câteva zile să ni se spună că altă configurație este la modă, nu cea pe care am comandat-o noi, iar copiii își găsesc o altă lume, fără de capăt și fără principii. I-am pierdut, și dialogul este ucis. Nimic nu e mai eficient în distrugerea comunității decât calculatorul și televizorul.

Cercul vicios

Dacă nu ai venituri mai mari, nu faci față cerințelor vieții; veniturile se obțin cu sacrificarea aceleiași vieți pentru care te lupți. Ce nonsens cumplit!

Reducem din timpul pentru studii și rugăciune. Puterea spirituală scade. Frustrările se cuibăresc una câte una și dictează obiective false, direcții greșite, decizii distrugătoare. Stăpânim case și mașini, dar ne posedăm de bucuriile părții cu cei dragi.

Cine poate descrie mai bine sentimentul pustietății decât niște părinți care se îngrozesc la gândul că vila construită cu sacrificii este chiar semnul singurătății lor. Cu cât mai mare este casa, cu atât mai cumplită este singurătatea. Ar putea cineva să înțeleagă gustul devalorizării mai mult decât un partener plasat în afara listei priorităților? Cine ar îndrăzni să pretindă că înțelege dorul de apreciere al unui adolescent, folosit ca pretext al supraocupării părinților săi. Adolescent de două ori perdant; o dată lipsit de atenția și afecțiunea părinților lui, a doua oară culpabilizat de sentimentul că, din cauza lui, părinții trebuie să se sacrifice. Unde n-ar înțelege măcar el că totul se reduce la nevoia părinților de a demonstra cât sunt de „tari”, chiar prin el, copilul, victimă a egoismului patern. Să ne mai mirăm că nu prețuiește casa oferită cadou și pleacă să locuiască împreună cu alte cinci familii în Spania? A înțelege și el că mărirea casei era pentru văzul lumii și pentru autolinștirea sufletească a părinților. Nenorocirea este că noi credem sincer în „dorința” de a le fi bine, fără a face efortul minim de a defini binele lor prioritar.

Retorica

„Poporul acesta zice: n-a venit încă vremea pentru rezidirea Casei Domnului” (copiii mei sunt Casa Domnului, nu zidurile pregătite pentru „donația” finală către fiară). ... „Dar pentru voi a venit vremea să locuiți în

case captușite” cu lambriu, cu termopan, cu rigips și senzori, cu televizoare și hotă, și...? (Prorocia lui Hagai. 1,2,4)

Constatarea

„Așa vorbește Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre, semănați mult și strângeți puțin, mâncați și tot nu vă săturați, ... vă așteptați la mult și iată că ați avut puțin ...” (Hagai cap. 1)

Eu, la fel de păcătosul, nu pot emite nici judecăți, nici soluții. Pot să mă întreb doar:

Ce s-ar întâmpla, dacă aș păstra cota de timp alocată lui Dumnezeu în fiecare zi? Aș muri de foame?

Cum s-ar simți copilul meu, dacă ar fi sigur că nu tai din porția lui de timp, numindu-l în mod laș chiar pe el pretext? Ar alege vila de mâine sau prețuirea de acum?

S-ar mai prăbuși atât de ușor căsniciile și legăturile dragostei, dacă

am merge toți cu o singură mașină ori chiar cu autobuzul?

S-ar lumina vreun zâmbet pe chipul vecinilor și al prietenilor abandonăți sub graba cu care vâr cheia în yală și dispar spre tainița apartamentului meu?

Aș mai simți tot atât de multă lehamite și frustrare, dacă m-aș prețui mai mult, oferindu-mi răgazul de a fi cu mine însumi ceva mai multă vreme decât până acum?

Viața, în general, ar trebui să se consume trăind-o. A trăi înseamnă a stabili prioritățile în mod corect.

Iată **prioritatea și făgăduința**: „Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor ... și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra!” (Matei 6,33)

*Daniel Chirileanu,
director, Departamentul
de Tineret,
Conferința Moldova*

- ☞ Sunteți părinți în secolul XXI ?
- ☞ Vă îngrijorează ceva din comportamentul copilului dumneavoastră?
- ☞ Căutați o cale spre inima lui?
- ☞ Vă doriți să fiți un părinte mai bun?
- ☞ Sunteți gata să-i prețuiți mai mult pe copiii dumneavoastră?

VEȘNICIA COPIILUI NOSTRU NU ESTE O ÎNTÂMPLARE!

Vă așteptăm la
FESTIVALUL PĂRINȚILOR
Bacău – 28, 29 aprilie 2006

Informații și înscrieri la:

♦ Daniel Chirileanu – 0744994784
director, Departament Tineret, Conf. Moldova

♦ Remus Soare – 0740504163
director, Departament Educație, Conf. Moldova

PAȘI SPRE VEȘNICIE!

Am auzit de Biserica AZȘ din copilărie. Unchiul meu (fratele mamei) era adventist, de fapt singurul din comună. Mergea pe jos șapte kilometri pentru a participa la serviciile divine, adunarea fiind în altă comună. Despre el, oamenii vorbeau foarte frumos. Era un om bun, un foarte bun tâmplar, apreciat în toată comuna. Eram mândru de unchiul meu și-l iubeam mult. Dar Dumnezeu l-a chemat la odihnă pe când eu eram încă tânăr. Anii au trecut, am plecat să-mi fac o pregătire profesională, m-am căsătorit, au venit copiii. Timpul s-a scurs, copiii au crescut, eu am înaintat în vârstă.

După anul 1998, soția mea, învățătoare, a fost invitată de elevii ei, adventiști, la Biserica AZȘ din Piatra Neamț. După o perioadă, am primit și eu această invitație de la părinții unui elev din clasa soției mele, care erau adventiști. Mi-am amintit de anii copilăriei, de unchiul meu, de multe evenimente plăcute din acea perioadă și am dat curs acestei invitații. M-a surprins că în biserică nu sunt icoane, lumânări etc. Predica despre „Cuvântarea de pe Munte – Fericirile” mi-a trezit un mare interes pentru a studia mai mult despre Isus, despre Dumnezeu Tatăl și despre Duhul Sfânt. Am frecventat serviciile divine ale bisericii mai multe săptămâni. Interesul era din ce în ce mai mare. Sămânța fusese aruncată.

Biserica a organizat în acea perioadă studierea cărții Apocalipsa. Studiul era ținut de pastorul Gabriel Dincă. Din acest studiu am înțeles că în curând se va produce confruntarea finală dintre Dumnezeu și Satana, care se va termina cu zdrobirea diavolului și biruința glorioasă a Mielului lui Dumnezeu. Acest lucru îmi dădea îndemnul de a-l cunoaște mai bine pe Dumnezeu și Planul Său de Mântuire. După o perioadă au venit și poticniri și am întrerupt legătura cu biserica. Dar au intervenit nelinești în viața mea, ceea ce m-a făcut să mă rog mereu și să cer ajutor Duhului Sfânt să intervină în călăuzirea mea pentru a-mi regăsi liniștea și pacea.

Am început frecventarea Școlii de Sabat și cursurile pregătirii pentru botez. Împreună cu soția studiam zi de zi din Cartea sfântă, descoperind că Dumnezeu e fără margini, iar mântuirea poate fi obținută numai ascultând de El.

Dumnezeu este totul. Existența noastră îi aparține. Șansa noastră depinde de ascultarea și credința în Isus ca Mijlocitor și Mântuitor al nostru. Am făcut legământ cu Dumnezeu într-o frumoasă zi de Sabat sfânt, împreună cu soția, care în acea zi împlinea un număr de ani. Ceremonia a fost condusă de cel care a aruncat sămânța, fr. pastor Gabriel Dincă. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot!

Ștefan Răhăianu, Piatra Neamț

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

LUPTA CU SECUNDELE

În dimineața zilei de 25 ianuarie, pe la ora 5:30, ne-am trezit cu dureri de cap. Mă gândeam că e normal, deoarece așteptasem în seara precedentă ceva timp la ocazie pentru a mă întoarce din localitatea Strunga, unde am avut o oră de rugăciune. Soția acuza aceleași dureri, însă le punea în contul activității din spital unde lucrează la sterilizare. Fiind de serviciu, s-a ridicat să deschidă apa curentă de la robinetul central din bucătărie, robinet pe care îl închidem datorită racordurilor flexibile. S-a auzit un zgomot surd. Am strigat-o. Nici un răspuns. Căzuse inconștientă, cu maxilarul încleștat, fără să poată respira din cauza limbii. În timp ce mă străduiam să-i descleștez gura pentru a o resuscita, a venit fiica noastră Emma și i-am spus să-mi dea puțină apă. În timp ce încerca să-mi dea apă a căzut și ea inconștientă. Pentru că soția dădea semne că-și revine, am făcut eforturi s-o aduc pe fiică la starea de conștiență. Fără să știu ce e cu noi, le-am spus să nu se ridice. Deși pentru câteva clipe a văzut-o pe Emma căzută, Mirela s-a ridicat doar pentru a se prăbuși din nou inconștientă. O altă luptă cu secundele lungi până să-și revină, doar pentru a constata că Emma a căzut pentru a doua oară. Încă o agonie. Strigam la ele să nu se ridice, însă Mirela, încercând să meargă la baie a căzut pentru a treia oară în hol, moment în care, cu toate eforturile, credeam că o pierd. Am deschis toate geamurile. Eram intoxicați cu monoxid de carbon. După aproximativ o oră, soția a plecat la serviciu, dar, având o stare proastă, a necesitat punerea ei sub oxigen. Acest lucru i-a determinat pe medicii de la spital să mă sune pentru a o duce și pe Emma la spital. Dacă n-ar fi intervenit Dumnezeu să mă întărească, păstrându-mă conștient și dându-mi prezență de spirit pentru a ști ce să fac, fiul nostru care dormea în alt dormitor n-ar fi putut să ne ajute. Verificarile făcute la centrala noastră s-au finalizat cu mențiunea – nimic defect. Duminică dimineața, din nou stare proastă. Duminică noaptea, la interval de două ore, deschideam geamurile pentru oxigen. Luni, am discutat din nou cu vecina pentru a o conștientiza că problema e la ei. Până joi noaptea au ținut centrala închisă. Joi noaptea din nou probleme. Vineri dimineața, am apelat pentru a doua oară la serviciile Romgaz. Conștienți de pericol, au procedat,

cu toată supărarea vecinului, la debranșarea centralei. Sâmbătă la prânz era deja instalată o centrală cu evacuare forțată. De 6 ani, vecinul nostru avea instalată o centrală cu evacuare normală, fără coș de fum, situată la etajul inferior. Trecerea prin perete se afla în preajma

(urmare la pagina 23)

DUMNEZEU DESCHIDE INIMI!

„O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă” (Matei 5,14). Acum două mii de ani, aceste cuvinte răsuna prin puterea unor fapte fără precedent în Palestina, făcute de Fiul lui Dumnezeu, prezent atunci pe pământ în natură umană.

Astăzi, aceleași cuvinte răsună prin puterea unor minuni pe care doar Dumnezeu le poate face, pentru a deschide un drum de lumină copiilor Săi. Nu mai e nou faptul că ceea ce se întâmplă astăzi pe frontul misiunii de câștigare a sufletelor poartă cu sine o minune a prezenței făgăduite în Matei 28,20.

Sola Scriptura este o bătălie a Cuvântului Sfânt, care se duce, prin intermediul mesajului scris, purtat către oameni prin corespondență, librării, biblioteci sau cluburi tematice. Experiența de la Iași se alătură zecilor sau poate sutelor de minuni din întreaga țară, minuni în care Dumnezeu surprinde prin belșugul binecuvântărilor oferite copiilor Săi.

La început a fost dorința sinceră a unei familii din Iași, care, citind un articol despre Sola Scriptura în revista *Curierul Adventist*, și-a pus întrebarea: „De ce n-am putea avea Sola Scriptura și în acest oraș? Putem oferi chiar o cameră din apartamentul nostru”. Deși ei și-au arătat disponibilitatea, totuși, spațiul s-a dovedit a fi insuficient. Dar, prin bunăvoința unei alte familii adventiste aflate în Spania, Dumnezeu ne-a oferit un spațiu generos, situat într-o zonă foarte bună din Iași. Însă minunile nu s-au oprit aici. Pentru ca spațiul să fie

urmare de la pagina 22

coloanei de canalizare, spațiu prin care, în urma deteriorării burlanului din tablă neagră, monoxidul de carbon se infiltra în bucătăria și în dormitorul nostru. Datorăm viața Salvatorului nostru, căruia îi aducem toată recunoștința și mulțumirea pentru harul nemăsurat pe care ni l-a acordat.

Liviu Avramia, pastor
comunitatea Roman

funcțional, avea nevoie de amenajare, de dotare cu echipament corespunzător și de o firmă luminoasă.

Așa se face că, în Sabatul din 14 octombrie 2005, s-a lansat campania de promovare Sola Scriptura Iași. Au avut loc cinci prezentări, în cinci comunități mari ale județului, iar entuziasmul membrilor a fost mobilizator. Trei tineri, care au înțeles, dincolo de toate, că lumina trebuie să fie pusă în sfeșnic, și-au oferit serviciile. Au dotat sediul cu o firmă luminoasă dintre cele mai puternice și mai bune. Nu s-au dat înapoi când costul a atins suma de 900 Euro. Urmarea – zeci de trecători se opresc acum în dreptul sediului, privesc, își pun întrebări și nu ezită să intre.

Lucrarea providenței a luat amploare atunci când Conferința Moldova a luat decizia de a investi în campania de publicitate pentru cursurile Sola Scriptura. S-a apelat la Direcția județeană de Poștă pentru a se încheia contracte cu oficiile poștale. Adesea întâmpinăm împotrivire în locurile publice, dar, de data aceasta, am avut parte de susținere, și nu din partea unui angajat de la ghișeu, ci chiar din partea doamnei directoare. Primele ei cuvinte au fost: „*cunosc Sola Scriptura de la Ploiești și vreau ca în Iași lucrarea aceasta să prospere*”. Astfel, timp de două luni, în cele 23 de oficii poștale din întregul județ, au fost expuse peste 4 000 de pliante și afișe Sola Scriptura. Cu o „recomandare” oficială din partea doamnei directoare către toți diriginții de poștă, calea noastră a fost mereu deschisă: „*Sunteți de la Sola Scriptura, vă așteptam!*”

Alte două doamne dirigințe ne-au impresionat în mod deosebit. Una dintre ele a spus: „Vreau ca programul de nevătători Sola Scriptura să-l prezint personal Cooperativei Meșteșugarilor nevătători de peste stradă, pe care îi cunosc foarte bine”, iar cea de-a doua a fost atât de încântată de ofertă, încât a spus că îl va prezenta fiicei ei de 13 ani, care iubește literatura religioasă și, pentru că timpul nu-i permite să meargă la biserică, o va îndemna să studieze Biblia acasă.

Dumnezeu a continuat să deschidă și alte uși. Un angajat de la RATC (Regia Autonomă de Transport în Comun) a auzit de acest proiect și, dându-și seama de valoarea lui, a vorbit cu șefii Regiei, obținând un cost sub prețul pieții, pentru un contract de publicitate în 200 de mijloace de transport în comun, pentru o perioadă de o lună.

Telefoanele nu au întârziat să sune, la capătul firului aflându-se oameni din toate categoriile sociale și cu convingeri religioase diferite, dar având un singur țel: cunoașterea lui Dumnezeu.

Și nu mică ne-a fost surpriza când, pe 20 ianuarie, am primit un telefon de la Pagini Aurii și ne-au făcut cunoscute intențiile lor. S-au gândit să facă publicitate pentru SOLA SCRIPTURA la un preț foarte convenabil, timp de un an, prin intermediul celor 86 000 de exemplare, pe care le distribuie gratuit abonaților ROMTELECOM și clienților lor. A urmat o întâlnire și, ca să ne convingă de intenția serioasă, au adus la întâlnire chiar macheta anunțului care cuprindea antetul Sola Scriptura, oferta, adresa, fără ca noi să le fi comunicat ceva.

În ziua în care scriem, o tânără studentă, înscrisă deja la biblioteca Sola Scriptura, a venit să restituie cele două cărți împrumutate. Pe una a ales s-o cumpere din librărie și nu a ezitat să spună că sâmbăta a fost deja la una dintre bisericile adventiste din Iași.

În prezent sunt înscrise 514 persoane, care au primit deja primele cursuri. Cele mai solicitate programe, cu peste 100 de cursanți, sunt: familia, sănătatea și Biblia în doi ani. Încheiem cu gândul la textul din Proverbe 4,18 „...lumina aprinsă de Dumnezeu este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”. Ne exprimăm încrederea că lucruri mai mari decât acestea vom vedea, dacă vom avea credință.

Daniel Răstoacă,
pastor asistent,
Comunitatea Iași

SUFERINȚELE DOMNULUI HRISTOS

ELLEN WHITE

Pentru a înțelege pe deplin valoarea mântuirii, este necesar să înțelegem cât a costat ea. Ca urmare a ideilor limitate despre suferințele lui Hristos, mulți pun un preț mic pe marea lucrare de ispășire. Mărețul Plan de Mântuire a omului se datorează nemărginitei iubiri a lui Dumnezeu Tatăl. În acest plan divin, se vede cea mai minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu față de neamul omenesc căzut. O astfel de iubire, ca cea manifestată în darul iubitului Fiu al lui Dumnezeu, i-a uimit pe sfinții îngeri. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Mântuitorul acesta era strălucirea slavei Tatălui Său și expresia chipului persoanei Lui. El posedă maiestate divină, perfecțiune și desăvârșire, era egal cu Dumnezeu. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Col. 1,19). „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși, n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare, a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2,6-8).

Hristos a consimțit să moară în locul păcătosului, pentru ca omul, prin viața de ascultare, să poată scăpa de pedeapsa Legii lui Dumnezeu. Moartea Lui n-a făcut fără efect Legea; El n-a omorât Legea, n-a micșorat sfințele ei cerințe, n-a scăzut din sfânta ei demnitate. Moartea lui Hristos a proclamat dreptatea Legii Tatălui Său în pedepsirea păcătosului, în aceea că a consimțit să sufere El însuși pedeapsa Legii, pentru ca să-l salveze din blestem pe omul căzut. Moartea pe cruce a iubitului Fiu al lui Dumnezeu

dovedește că Legea lui Dumnezeu nu poate fi schimbată. Moartea Sa preamărește Legea, o cinstește și-i dovedește omului caracterul ei neschimbător. De pe sfințele Lui buze se aud cuvintele: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Mat. 5,17). Moartea lui Hristos a îndreptățit cerințele Legii.

În Hristos erau unite umanul și divinul. Misiunea Lui a fost să-l împăce pe om cu Dumnezeu, să unească finitul cu infinitul. Aceasta era singura cale prin care oamenii căzuți puteau fi ridicați prin meritele sângelui lui Hristos și făcuți să fie părtași de natură divină. Asumarea naturii umane, L-a făcut pe Hristos să înțeleagă necazurile și durerile omului și toate ispitirile cu care era copleșit. Îngerii care erau străini față de păcat nu puteau simpatiza cu omul, în necazurile lui specifice. Hristos a coborât să ia natura omului și a fost ispitit în toate privințele ca și noi, pentru ca să poată și cum să-i poată ajuta pe toți cei care aveau să fie ispitiți.

Având natură umană, El simțea nevoia de putere de la Tatăl Său. El și-a ales locuri de rugăciune. Îi plăcea să aibă legătură cu Tatăl Său în singurătatea muntelui. Sfântul Lui suflet uman era întărit pentru îndatoririle și necazurile zilei. Mântuitorul nostru S-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre, astfel că a devenit un implorator, un petiționar nocturn, cerând de la Tatăl Său provizii proaspete de putere pentru a veni, întărit și reînviat, fortificat pentru datorie și necaz. El este exemplul nostru în toate privințele. El ne este frate în slăbiciunile noastre, dar nu le avea ca patimi. Ca Singurul fără păcat, natura Lui s-a ferit de rău. El a îndurat lupte și chin sufletesc într-o lume a păcatului. Natura Lui umană a făcut din rugăciune o necesitate și un privilegiu. El solicita puternicul sprijin divin și mângăierea pe care Tatăl

Său era gata să I le împărtășească Lui, care, pentru folosul omului, a părăsit bucuriile cerului și Și-a ales căminul într-o lume rece și nerecunoscătoare. Hristos a găsit mângâiere și bucurie în legătura cu Tatăl Său. Aici putea El să-și descarce inima de durerile care Îl zdrobeau. El a fost un om al durerilor și obișnuit cu necazul.

[...] Când bărbații și femeile vor înțelege pe deplin mărimea marelui sacrificiu care a fost făcut de Maiestatea cerului, murind în locul omului, atunci Planul Mântuirii va fi preamărit, și meditații asupra Golgotei vor trezi în inima creștinilor emoții afectuoase, sacre și însuflețitoare. În inimile și pe buzele lor, vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel. Mândria și prețuirea de sine nu pot înflori în inimile care păstrează proaspete în memorie scenele Golgotei. Lumea aceasta va apărea numai de o mică valoare celor care apreciază marea preț de răscumpărare a omului, prețiosul sânge al Fiului lui Dumnezeu. Toate bogățiile lumii nu au valoare suficientă pentru a răscumpăra un suflet care pierde. Cine poate să măsoare iubirea pe care a simțit-o Hristos pentru o lume pierdută, când era pe cruce, suferind pentru păcatele oamenilor vinovați? Iubirea aceasta este de nemăsurat, fără margini.

Hristos a dovedit că iubirea Sa a fost mai puternică decât moartea. El aducea la îndeplinire mântuirea omului; și, deși a avut de dus cea mai feroasă luptă cu puterile întunericului, totuși, în mijlocul lor, iubirea Lui a fost din ce în ce mai puternică. El a îndurat ascunderea feței Tatălui Său, până ce a fost adus să exclame în amărăciunea sufletului Său: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46). Brațul Lui a adus mântuire. Prețul a fost plătit spre a cumpăra răscumpărarea omului, când, în ultima luptă a sufletului Său, au

fost pronunțate binecuvântatele cuvinte care s-a părut că răsună prin Creațiune: „S-a sfârșit”. [...]

Ar trebui să avem vederi mai largi și mai adânci cu privire la viața, suferințele și moartea iubitului Fiul al lui Dumnezeu. Când ispășirea este privită în mod corect, mântuirea sufletelor este simțită ca având o valoare nemărginită. În comparație cu lucrarea pentru viața veșnică, toate celelalte cad în desuetudine. Dar cât de disprețuite au fost sfaturile acestui iubit Mântuitor! Inimile au fost devotate față de lume, și interese egoiste au închis ușa în fața Fiului lui Dumnezeu. Ipocrizie amăgitoare și mândrie, egoism și câștig, invidie, răutate și patimă, toate au umplut atât de mult inimile oamenilor, încât Hristos nu mai încapă.

El a fost din veșnicie bogat, totuși, de dragul nostru, a ajuns sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să ne putem îmbogăți. El era îmbrăcat cu lumină și slavă și înconjurat de oștile îngerilor cerești, care așteptau să împlinească poruncile Lui. Totuși, El a luat firea noastră și a venit să locuiască printre muritorii păcătoși. Iată o iubire pe care nici o limbă n-o poate exprima. Ea depășește cunoștința. Mare este taina evlaviei! Sufletele noastre ar trebui să fie însuflețite, înălțate și încântate de subiectul iubirii Tatălui și a Fiului omului. Urmașii lui Hristos ar trebui să învețe să reflecteze, în oarecare măsură, acea tainică iubire pregătitoare pentru unirea tuturor celor răscumparați, care atribuie „binecuvântarea și cinstea, și slava, și puterea Celui care șade pe scaunul de domnie și Mielului, în vecii vecilor” (Apoc. 5,13).

Ellen White a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șapteea. Lucrarea ei continuă să fie un glas profetic în Biserica Adventistă.

Să ne cunoaștem familia adventă...

Brazilia este o republică federală situată pe coasta de nord-est a Oceanului Pacific, învecinată cu toate țările Americii de Sud, cu excepția Ecuadorului și Chile. Țara, a cincea ca mărime pe glob, se întinde pe cele două emisfere ocupând jumătate din suprafața continentului. Limba oficială este portugheza. Din punct de vedere economic, țara a cunoscut perioade succesive de abundență și de sărăcie, multă vreme principală resursă economică fiind producția de cafea.

Teritoriul Braziliei face parte din Diviziunea Sud-Americană, fiind împărțită în patru Uniuni. Ultimele statistici oficiale ale bisericii vorbesc despre 1.093.647 de membri, 4.164 de biserici, 1.143 de pastori hirotoniți și 384 de pastori asistenți. Întâlnim o gamă largă de instituții adventiste: școli elementare – în 1992 erau deja peste 400 – centre medicale, universități, centre pentru copii abandonati sau pentru bătrâni, un Centru Media, dar și o companie care produce alimente sănătoase.

Mesajul despre Sabat a ajuns în Brazilia înainte de sosirea misionarilor adventiști. Apoi, unii dintre acești sabatarieni au devenit adventiști. Primele publicații adventiste au sosit în Brazilia, în 1879, fiind destinate emigranților vorbitori de limbă germană. Unul dintre ei, fiu de pastor lutheran, spera ca din vânzarea lor să poată obține bani de băutură, așa că le vindea peste tot.

Primul adventist care a vizitat Brazilia a fost L. C. Chadwick, în 1892, iar în 1893 a sosit primul colportor. Încă de la început, misionarii au căutat deschiderea unei școli misionare, și a unei tipografii. Primul serviciu divin în limba portugheza a fost ținut abia în 1899. În 1900, a fost publicată prima revistă în limba portugheză, iar în 1919, prima carte scrisă de un brazilian, intitulată „Sabatul”.

În 1902, când s-a înființat Conferința Braziliană, erau 4 pastori, 8 misionari 8 colportori, 15 biserici, 9 școli primare și aproape 860 de membrii.

Adrian Neagu, pastor asistent, Coferința Oltenia

ADITIVII ALIMENTARI – un slalom alimentar imposibil?

O invenție cu istorie

Aditivii alimentari nu sunt o invenție recentă. Sarea este probabil cel mai vechi aditiv natural, folosit ca metodă de conservare. Afumarea a fost folosită și ea din timpurile cele mai străvechi. Egiptenii au recurs chiar la coloranți și aromatizanți, iar românii au folosit salpetrul pentru conservarea cărnii. Multe dintre ele erau adaosuri prețioase, pe care numai cei bogați și le puteau permite. În ultimii 150 de ani, au fost descoperite sute de substanțe relativ ieftine, care au fost adăugate în cele mai diverse alimente.

Scopul aditivilor și proveniența lor

Aditivii alimentari sunt adăugați în alimente pentru a ușura fabricarea, prelucrarea, păstrarea acestora sau pentru a îmbunătăți aspectul, gustul unui produs. O parte dintre aditivi sunt obținuți din natură, fie prin extracție, fie prin prelucrare și modificare. Aceștia pot proveni din regnul vegetal sau animal. Aditivii natural-identici sunt substanțe cunoscute din natură, fabricate prin sinteză sau biosinteză. Aditivii sintetici sunt substanțe artificiale, inexistente în natură, inventate și fabricate de om.

Principalele clase de aditivi

Principalele categorii de aditivi sunt următoarele: coloranții (E 100 – 200); conservanții (E 200 – 300); antioxidanții, acidifianții și substanțele tampon (E 300 – 400); agenții de îngroșare, stabilizatorii (E 400 – 470); emulsificatorii (E 470 – 500); agenții de afânare (E 500 – 600); potențiatorii de gust (E 600 – 700); îndulcitorii (E 950 – 970) și substanțele suport (E 1000 – 2000). (Mai multe detalii și exemple puteți găsi în caseta nr.1 sau pe internet la adresa: <http://www.sanatateplus.net> rubrica „Stil de viață”, secțiunea „Alți factori de risc”)

- **Coloranții.** Există coloranți naturali, din plante, cum ar fi de ex. curcumina (E 100), obținută din rădăcinile de turmeric, sau beta-carotenul (E 160 a) extras din morcovi. Există coloranți de origine animală, de ex. acidul carminic (E 120), obținut din corpul unor insecte. În fine, sunt și coloranți artificiali, de ex. tartrazina (E102).

- **Conservanții.** Un conservant folosit și în gospodăriile individuale este benzoatul de sodiu (E 211), respectiv acidul benzoic (E 210). Alți conservanți frecvent folosiți mai ales în industria alimentară sunt nitritul și nitratul de sodiu (E 250 și E 251), cu aplicații în industria cărnii, și acidul acetic (E 260), care nu este altceva decât banalul oțet.

- **Antioxidanții.** Antioxidanții sunt frecvent folosiți în produsele care conțin grăsimi, de exemplu în maioneză, pentru a preveni rănecizarea. E 300, după denumirea chimică acid ascorbic, nu este altceva decât arhicunoscuta vitamină C. Fie sub forma extractului natural, fie, mai des, sub formă natural-identică, acidul ascorbic este unul dintre cei mai folosiți antioxidanți. În aceeași categorie se încadrează și vitamina E (E 307).

- **Agenții de îngroșare, stabilizatorii.** Aditivii din această categorie sunt folosiți pentru a da consistență unor produse cum sunt sosurile sau gemurile și pentru a stabili compoziția acestora. Din această categorie fac parte diverse extracte din alge (E 406), roșcove (E 410), pectina din mere sau alte fructe (E 440) etc.

- **Emulsificatorii.** Se mai numesc și emulgatori și sunt folosiți pentru a preveni separarea unor ingrediente, care în mod normal, nu se amestecă (de ex. apa și uleiul). Mono- și digliceridele (E 471) sunt folosite frecvent în produse uzuale cum este margarina și pot fi de proveniență vegetală sau animală. Acestea din urmă constituie frecvent un subiect de îngrijorare pentru evreii și creștinii care doresc să respecte legile unei alimentații kosher prescrise în Leviticul 11.

- **Potențiatorii de gust.** Potențiatorii de gust evidențiază sau întăresc gustul produselor alimentare în care sunt adăugați. Spre deosebire de aceștia, aromatizanții conferă un anumit gust sau miros produselor și, strict tehnic, nu intră în categoria aditivilor, fiind reglementați de alte legi. Unul dintre cei mai notorii potențiatori de gust este glutamatul de sodiu (E 621).

- **Îndulcitorii.** Îndulcitorii, sau edulcoranții, sunt substanțe cu putere mare de îndulcire și valoare calorică redusă. Sunt folosiți în gumele de mestecat, bomboane și dulciuri fără zahăr și mai ales în produsele destinate unor categorii speciale, cum ar fi diabeticii sau persoanele care fac cură de slăbire. Unii dintre ei au o putere de îndulcire de zeci sau chiar sute de ori mai mare decât a zahărului. Dintre îndulcitorii artificiali sunt cunoscuți zaharina (E 954), aspartamul (E 951), ciclamații (E 952), sorbitolul (E 420), manitolul (E 421) și xilitolul (E 967).

Controlul legislativ și testarea aditivilor

Folosirea aditivilor alimentari este reglementată prin lege. De ex. legea nu permite adăugarea de coloranți în: lapte, unt, carne, preparate din carne, uleiuri, pâine, paste făinoase, sucuri naturale, ceai, sare, condimente, miere etc.

Substanțele folosite ca aditivi sunt evaluate în prealabil din punct de vedere toxicologic. Evaluarea cuprinde teste experimentale pe animale de laborator și observarea reacției la subiecții umani. În urma acestor teste, se determină care este doza maximă la care nu apar reacții nedorite. Pe baza acestei doze, se calculează „doza zilnică acceptabilă”, care este mult mai mică, fiind prevăzut un interval important de siguranță. Doza zilnică acceptabilă reprezintă acea cantitate de aditiv care poate fi consumată zi de zi, pe durata unei vieți întregi, fără apariția unor efecte nocive.

Riscuri pentru sănătate

Ziarele, televiziunea, Internetul au inițiat, în repetate ocazii, adevărate cruciade împotriva aditivilor alimentari. Mass-media descrie în termenii cei mai vii ravagiile produse de chimicalele din alimente, incriminând aditivii pentru creșterea alarmantă a cazurilor de cancer sau a altor boli. O analiză responsabilă a dovezilor furnizate de cercetările științifice arată că numărul aditivilor care prezintă un posibil risc pentru sănătate este relativ redus, dintre aceștia cei mai importanți fiind nitriții folosiți în industria cărnii. Alți aditivi a căror folosire poate declanșa reacții de intoleranță sau fenomene alergice la persoanele predispuse sunt: glutamatul de sodiu, sulfiții, benzoatul, tartrazina și acidul carminic (cochineal). În fine, aspartamul prezintă riscuri la femeile însărcinate și la persoanele cu fenilcetonurie. (Mai multe detalii și exemple puteți găsi în caseta nr. 2 sau pe Internet la adresa: <http://www.sanatateplus.net> rubrica „Stil de viață”, secțiunea „Alți factori de risc”)

Câteva recomandări

Pentru reducerea numărului și a cantității de aditivi ingerate, e bine să citim informațiile de pe

• **Nitriții.** Mai multe studii au pus în evidență o creștere a riscului de cancer de stomac și de colon la persoanele care consumă cantități mari de carne conservată prin adaos de nitriți. Se știe că nitriții se pot transforma în stomac în nitrozamine, care sunt substanțe cancerigene și pot explica creșterea riscului de cancer de stomac. Alimentația bogată în legume și fructe, care are un conținut însemnat de vitamina C, inhibă transformarea nitriților în nitrozamine cancerigene.

• **Aspartamul.** Aspartamul face parte din categoria îndulcitorilor și este folosit în special pentru îndulcirea produselor destinate diabeticii. S-a suspectat că ingestia de aspartam poate să ducă la apariția unor tulburări neurologice sau la declanșarea de crize epileptice. După repetate revizuri ale studiilor științifice, Administrația Alimentelor și Medicamentelor din SUA a ajuns la concluzia că aspartamul poate fi folosit fără riscuri în alimentație, cu două excepții: gravidele și persoanele care suferă de fenilcetonurie. (Aceasta este o boală ereditară care împiedică metabolizarea normală a unuia din produșii aspartamului).

• **Glutamatul de sodiu.** Glutamatul de sodiu este folosit de mult timp în restaurantele chinezești, dar și în industria alimentară. Există persoane care acuză dureri de cap, parestezii sau alte reacții trecătoare de hipersensibilitate la ingestia de mâncăruri cu conținut mare de glutamat. Specialiștii consideră totuși că glutamatul este un aditiv inofensiv pentru populație în general. Datorită reacțiilor adverse întâlnite la unii consumatori, prezența lui în alimente trebuie semnalată pe etichetă, pentru ca cei hipersensibili să-l poată evita.

• **Sulfiții, benzoatul, tartrazina, acidul carminic.** Aditivii cel mai frecvent incriminați pentru declanșarea de reacții alergice (crize de astm și urticarie) sunt: sulfiții (E 221), benzoatul (E211) tartrazina (E 102) și acidul carminic, respectiv extractul cochineal (E120). Reacțiile alergice se datorează predispoziției individului, și nu aditivilor în sine. De altfel, alergiile la substanțele alimentare (ouă, lapte, căpsuni, zmeură, soia, scoici etc.) sunt de cca. 20 de ori mai frecvente decât cele la aditivi. Pentru a veni în întâmpinarea persoanelor cu predispoziție alergică, legislația europeană prevede mai recent evidențierea pe etichetă a acelor aditivi despre care s-a constatat că pot da reacții alergice. Dintre aceștia fac parte sulfiții (E 221), benzoatul (E211) și tartrazina (E 102).

eticheta produselor alimentare și să le evităm pe acelea care conțin aditivi la care știm că suntem alergici sau care considerăm că prezintă un risc neacceptabil. Dacă dorim să reducem la minimum eventualele riscuri datorate prezenței aditivilor în produsele alimentare din comerț, va trebui să ne gândim serios la posibilitatea de a ne cultiva legumele și fructele în propria grădină și de a le conserva prin metode care exclud adăugarea de conservanți chimici îndoielnici.

Morală

Dacă alimentația noastră a ajuns să se asemene unei pârtii de schi, marcată strâns de o puderie de jaloane, acest lucru n-ar trebui să ne mai producă nici mirare și nici nemulțumire. Oare nu sunt aditivii alimentari un răspuns al industriei alimentare la dorințele noastre, ca și consumatori? Iar dacă, fiind printre „schiorii” mai scrupuloși, simțim că slalomul din fața noastră este o provocare frustrantă, obositoare sau chiar imposibilă, ar fi momentul să acceptăm cu seninătate realitatea. Să nu ne facem o mie și una de griji pentru fiecare „E” în parte. Mai

degrabă să învățăm să ne informăm corect, să distingem între exagerări și realitate și să evităm pericolele reale. Chiar dacă se va întâmpla să mai doborâm câte un jalon, putem totuși să fim mulțumiți, dacă am evitat măcar copacii!

Bibliografie:

OG 97/21 iunie 2001 privind reglementarea producției, a circulației și a comercializării alimentelor, Secțiunea a 5-a: Condiții privind utilizarea aditivilor alimentari.
FDA/IFIS brochure, January 1992: Food Additives <http://www.cfsan.fda.gov>
Food Additives approved by the EU, <http://www.elc-eu.org>
FDA Consumer, May 1994: Food Allergies Rare but Risky <http://www.cfsan.fda.gov>
Common Questions About Diet and Cancer, <http://www.cancer.org>
Food Standard Agency, UK <http://www.eatwell.gov.uk>

dr. Valentin Nădășan,
director, Departamentul
de Sănătate, Conferința
Transilvania de Sud

Olimpici ai Liceului Teologic Adventist la chimie

În urma olimpiadei de chimie pe sectoare, în capitală, dintre cei 4 elevi calificați, din sectorul 4, pentru a merge mai departe la faza pe București, 3 aparțin Liceului Teologic Adventist. Numele lor sunt Adela Tăbăcitu, Corina Vizitui și Adrian Podeanu.

(Laurențiu Nistor / AARC)

Viceprimar ortodox pregătește sala Bisericii Adventiste pentru evanghelizare

În localitatea Năsturelu, cu 2.600 de locuitori, se află o grupă de 14 membri ai Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea, de mai bine de 9 ani. Grupa de aici s-a afirmat cu ușurință, atât prin credincioșia exemplară, cât și prin campaniile de evanghelizare, conduse de pastori în colaborare cu evanghelistul zonal Gabriel Delcea.

Câștigând simpatia oamenilor, grupa de la Năsturelu, condusă de Gheorghe Toma, s-a bucurat de-a lungul timpului de sprijinul Primăriei locale, în persoana domnului primar Ion Mocanu și a domnului viceprimar Ilie Marin, și nu în ultimul rând, de

sprijinul domnului director al Casei de Cultură din localitate – Simion Puiu.

Cea mai mare contribuție, în sprijinul grupei adventiste de la Năsturelu, a avut-o domnul viceprimar Ilie Marin, care a manifestat o preocupare continuă pentru micuța grupă a credincioșilor adventiști. Prima ocazie în care a oferit sprijinul personal a fost construirea unei protecții de ploaie la intrarea în biserică. Câteva luni mai târziu, domnul Ilie Marin împreună cu domnul Simion Puiu au materializat un gând: „EU VIN CURÂND!” În spatele amvonului se regăsesc aceste cuvinte pe care cei doi creștini ortodocși le-au pictat alături de Cartea Cărților.

Pe data de 18 februarie, la Năsturelu, a început evanghelizarea publică, iar domnul Ilie Marin nu se putea imagina așteptând cu mâinile în sân. Cu o săptămână înainte, împreună cu Gheorghe Toma, conducătorul grupei, și cu Marin Olteanu, un prieten de adevăr, au amenajat un pedestal pentru amvon. Deoarece drumul până la biserică era greu accesibil din cauza noroiului, fără „doar și poate” domnul Ilie Marin a inițiat și sponsorizat pavarea drumului de la șosea la biserică și iluminarea acestuia.

În momentul de față, ne bucurăm de participarea domnului Ilie Marin

la programul de evanghelizare. (Nelu Nedelea / AARC Oltenia)

Radio cu IMPACT la Brăila

La Brăila, Evanghelia se predică de la un post de radio comercial – Radio Impact – iar emisiunile au o audiență foarte bună. În fiecare săptămână, pe frecvența de 89,2 MHz, în zilele de luni, miercuri, joi și sâmbătă, între orele 14-15, emisiunile sunt recepționate în birouri, spitale, pe maxi-taxi, în case, fiind foarte apreciate. Înregistrările se fac în studiourile postului de radio „Vocea Speranței” din București.

Directoarea postului Radio Impact, care a început cu ezitări această colaborare, l-a rugat pe reprezentatul bisericii, Petruș Enache, să nu cumva să se întrerupă colaborarea. Din sondaje a rezultat că de la începutul transmisiunilor noastre, audiența postului a crescut, primindu-se reacții mai mult decât bune la aceste emisiuni. „La vremea renegocierii contractului de colaborare, s-a făcut o declarație prin credință: „Dacă vom rămâne la postul dvs. de radio, vă crește audiența”, își aminteste pastorul Lucian Floricel, care a început colaborarea cu acest post de radio.

(Roland Paraschiv/AARC Muntenia)

Ș T I R I

Biserica Adventistă prezintă într-o emisiune TVR

În data de 9 februarie, în cadrul emisiunii de limba maghiară de la TVR, a fost prezentată Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, cu un accent pe credința adventistă și modul în care adventiștii se implică în viața socială. Emisiunea a fost caracterizată de un spirit deschis, lipsit de prejudecăți și cu posibilitatea ca cei doi invitați – Lazar Forray și Barna Magyarosi – să prezinte în mod liber o imagine corectă despre ceea ce înseamnă Biserica AZȘ.

(Barna Magyarosi / AARC)

Tragedia Veacurilor – cartea misionară în Rusia

Deși a fost publicată cu mai bine de 100 ani în urmă, *Tragedia Veacurilor* scrisă de Ellen G. White, unul dintre fondatorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, are mare influență și în ziua de azi. Biserica Adventistă din Diviziunea Euro-Asia a ales-o drept cartea misionară a anului 2006. Cartea va fi tipărită în limbile rusă, ucraineană și română. Membrii bisericii sunt încurajați să folosească această carte alături de prietenii și vecinii lor, ca o modalitate de a împărtăși adevărul mântuitor.

(ANN)

Activități de tineret la Putineiu, Teleorman

Începând cu luna februarie 2006, Biserica Adventistă din Putineiu cunoaște o nouă formă a lucrării pentru câștigarea de suflete. În urma expoziției de meșteșuguri, din 29 ianuarie, s-au deschis grupele explo și licurici. Celor 3 copii, proveniți din biserică locală, li s-au adăugat 24 de copii din localitate, formând 2 grupe de lucru. Până în prezent, grupele nou formate au avut două întâlniri în care a dominat atmosfera de bucurie și optimism pentru activitățile viitoare.

(Sabina Olteiu / AARC Oltenia)

Cluburi de Sănătate în București

Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie – Filiala Muntenia – anunță deschiderea oficială a celor 19 cluburi de sănătate din București, având următoarele module: afecțiuni cardiovasculare, endocrine, pulmonare, nutriție, bucătărie vegetariană, familie, echilibru mental și spiritual. Cluburile se vor desfășura o dată la două săptămâni. Pentru cursanții din anul II ai cluburilor de sănătate, anul acesta asociația le oferă alte două module complet noi și deosebit de atrăgătoare: echilibru mental și spiritual, și familie.

Dorim celor peste 350 de participanți un an nou deosebit, plin de învățatură bună, un an nou, în care să se apropie mai mult unii de alții, de sănătate, de Dumnezeu.

Mulțumiri echipei de medici, asistenți medicali, studenți, masori implicați, precum și echipei coordonatoare ASEF – filiala Muntenia: dr. Dana Robu, Dana și Cătălin Soare, Ana Livadariu, Vadie Tănase, Adalbert Ghejan. (Adalbert Ghejan / AARC Muntenia)

„Imaginea care suprimă Cuvântul” la Galați

Sâmbătă, 28 ianuarie 2006, pe parcursul a trei ore, la Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea Betel – Galați, s-a desfășurat

simpozionul „Imaginea care suprimă Cuvântul”. Invitații cu care s-a dialogat au fost: Dr. Traian Aldea, care deja participase de dimineață la bucuria botezului din Biserica Betel, și conf. univ. dr. George Pruteanu, membru al Consiliului de Administrație al TVR. Din intervențiile oaspeților a reieșit că televizorul, în condițiile actuale, este un mijloc de imbecilizare în masă, de distrugere a caracterelor și de îndepărtare de Dumnezeu.

Partea finală a fost dedicată întrebărilor din sală, la care dl George Pruteanu a răspuns, subliniind faptul că, în prezent, este aproape imposibil să mai redrezezi lucrurile aflate pe povârnișul decăderii morale. De la dumnealui s-a obținut promisiunea că va uza de toată influența de care dispune pentru a propune timp de emisie la televiziunea națională și cultelor minoritare, cu condiția ca bisericile locale să solicite acest lucru în scris Consiliului Național de Administrație.

(Dorel Neacșu / AARC Moldova)

Simpozion „educațional” la Strugari

Biserica Adventistă din Strugari a fost organizatoarea și gazda unui eveniment special, la nivel comunal. În Sabatul din 18 februarie 2006, în sala mare a Bisericii Adventiste, s-a desfășurat simpozionul: „Interferențe educaționale – familie, biserică,

școală”, simpozion care a strâns laolaltă persoanele oficiale de la nivelul comunei, precum și de la nivelul județului Bacău.

La dezbaterile legate de subiectul amintit, au participat domnii: Gabriel Stan, Directorul Casei Corpului Didactic a județului Bacău și Radu Ghicuișcă – inspector școlar teritorial în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Bacău, invitați și însoțiți de fratele Remus Soare, director al Departamentului Educație și Relații Publice, de la Conferința Moldova. Din teritoriu au participat: primarul – inginer Vasile Rotariu; directorul școlii – inginer Mirela Rotariu; director adjunct – profesor Emanuel Postolache, profesorii Corina Lungu și Elena Postolache și medicul de familie – Loredana Godoci. Din partea presei, a participat domnul Viorel Costea, jurnalist la *Observatorul de Bacău*.

Luările de cuvânt au fost urmate de intervenții muzicale susținute de profesorul de vioară Mugurel Iacob din Iași. Coordonatorul programului a fost pastorul Eugen Chirileanu. Participanții, care au primit câte o carte Măini ale speranței și-au exprimat uimirea și încântarea (atât în sala mare, cât și la masa de protocol) față de potențialul și inițiativa Bisericii Adventiste.

(Eugen Chirileanu / AARC Moldova)

Erată: În revista din luna ianuarie 2006, autorul articolului „Privilegiul de a suferi cu Dumnezeu” de la pagina 12, este Daniel Șercău.

Ș T I R I

Studenți de la Institutul Teologic „Bogenhofen” veniți la Nireș, Cluj

11 studenți de la Institutul Teologic „Bogenhofen”, Austria, și un profesor din Germania participă, în perioada 10-25 februarie 2006, la un efort evanghelic complex, la Nireș, județul Cluj. Numărul participanților a crescut simțitor în primele trei cazii, de la câteva zeci la peste 100 de adulți. Sala bisericii este practic arhiplină. Programul special pentru copii are un succes la fel de mare. Programul echipei este de altfel foarte bogat, cuprinzând activități TinSerV, activități cu copiii, programul New Start, analize și sfaturi

medicale și evanghelizare. (Anca Beniamin / AARC Transilvania de Nord)

Seminar pentru familie organizat de primăria Medgidia și ASEF

Duminică, 19 februarie 2006, Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie (ASEF), în colaborare cu Primăria Municipiului Medgidia, a început prezentările din seria seminarului cu titlul: „Căsătoria: Împlinire sau Frustrare?”. Prima ocazie a avut loc în sala de consiliu a Primăriei. Tema acestei întâlniri a fost: „Cum să-ți înțelegi partenerul?” Partea a doua a fost dedicată discuțiilor pe baza materialului prezentat. Fiecare cuplu,

a primit în loc de rezumat, pliantul cu titlul „Ca de la cer la pământ – diferențe între soți”, oferit de Institutul Național Sola Scriptura.

S-a organizat și un stand de carte, având ca tematică familia și sănătatea – toate cele 10 titluri fiind publicate de Editura „Viață și Sănătate”. Evenimentul a fost mediatizat și au apărut reportaje la Televiziunea Neptun și articole în agenția de presă „Sky News” și în ziarul *Telegraf*. Menționăm că toate cheltuielile au fost suportate de Primăria Municipiului Medgidia. Dumnezeu să binecuvânteze familiile, mai ales pe acelea care vor să învețe mai bine arta de a iubi.

(Tiberius Georgescu / AARC Muntenia)

La odihnă

ȘTEFAN PÂRVAN

Profund îndureratăi anunțăm decesul pastorului Ștefan Pârvan ca urmare a unui accident de circulație ce a avut loc în dimineața de 9.01.2006, în municipiul Bacău.

Fr. Pârvan s-a născut pe 7.04.1947, în comuna Buzescu,

Teleorman. La vârsta de 17 ani, se predă lui Dumnezeu, încheie legământ cu El prin botez și își consacră viața în slujire necondiționată față de semenii. În vara anului 1969, finalizează cursurile Institutului Teologic București, an în care se și căsătorește cu sora Adriana Mândoianu, care i-a fost un adevărat sprijin la bine și la greu. Căsnicia le-a fost binecuvântată cu două fiice: Liana și Adina.

În anul 1972, fr. Pârvan este chemat de Dumnezeu să lucreze ca și contabil la Conferința Muntenia. Se evidențiază ca om energetic, perseverent, motiv pentru care este promovat contabil principal la Uniunea de Conferințe, în anul 1974.

Din noiembrie 1976, viața lui se leagă sufletește de frații și surorile din Moldova, unde slujește ca pastor în mai multe districte de pe teritoriul acestei Conferințe: Piatra Neamț, Bacău, Focșani.

Între anii 1989-1992, primește o nouă chemare de a lucra trezorie în cadrul aceleiași Conferințe, după care, în pofida suferințelor fizice, cu aceeași râvnă și dragoste de semenii, slujește în districtele Iași, Perieni, Ștefan cel Mare, Strugari și Gura Văii.

Înmormântarea a avut loc duminică, 22 ianuarie 2006, la cimitirul din Bacău. În ciuda gerului puternic, la eveniment

au fost alături de familia îndoliată mulți prieteni, membri ai bisericilor păstorite de fr. Pârvan, precum și foarte mulți colegi pastori. Credincioșii Bisericii Adventiste din Conferința Moldova simt împreună cu familia îndurerată susținându-i în rugăciune.

La revedere, fr. Nelu, îți spun toți colegii pastori până în dimineața învierii când ne vom întâlni cu Mântuitorul.

GABRIEL ZĂHAN, din localitatea Solovăstru, jud. Mureș, s-a stins din viață într-un cumplit și tragic accident, pe 19 februarie 2006, la numai doisprezece ani. Cei ce l-au cunoscut pot să spună că a fost un copil cuminte, ascultător, respectuos și cu înclinații spirituale evidente. Pe lângă faptul că era nelipsit de la biserică și participa regulat la ora de religie, întâlnirile explo și la clasa de botez, Gabriel a luat parte, anul trecut, la încă două mari evenimente din viața bisericii: **Festivalul „Copiii predicatori”** – unde a predicat cu putere despre iubirea lui Dumnezeu și **Olimpiada de religie**, la care a obținut premiul III la faza națională. Anul acesta, a trecut cu bine de prima fază a olimpiadei, urmând ca pe 19 martie să meargă la faza următoare. Planurile lui de viitor au fost împărțite cu cineva de la biserică chiar cu o zi înainte de a muri. Fiind întrebant: *Ce vrei să te faci Gabi când vei fi mare?*, el a răspuns: *Vreau să mă fac pastor!*

Înmormântarea a avut loc pe 22 februarie 2006, în cimitirul Bisericii Adventiste din Solovăstru, în prezența unei numeroase și înlăcrimate mulțimi de rude, frați și prieteni. Plecarea lui Gabriel dintre noi este o imensă pierdere pentru familie, pentru colegi și prieteni, dar în special pentru grupa explo, unde se simțea atât de bine. Nimeni și nimic nu va putea umple vreodată golul pe care îl lasă Gabriel în inimile noastre. Abia așteptăm să-l revedem în ziua învierii tuturor sfinților!

VASILE PENCEA

se naște pe data de 23 iunie 1933, în localitatea Traian, jud. Teleorman, fiind cel de-al doilea copil (dintre cei 8) al soților Ioana și Florea Pencea. La vârsta de 13 ani, fr. Vasile Pencea primește botezul în Biserica Adventistă. În anul 1958, se căsătorește cu Cezarina Mișu, fiind binecuvântați cu 2 copii: Luminița și Luiza.

Îl slujește pe Dumnezeu mai mulți ani ca intențenți la Uniunea de Conferințe București. În primăvara anului 2005, fr. Vasile este diagnosticat cu o boală gravă care avea să-l învingă în scurt timp. Convins fiind că merge Acasă la Tatăl, toată această perioadă a suferit în tăcere, nu a întreat „de ce” și nu a murmurat, convins fiind că Dumnezeu are planul Lui cu el. Se stinge din viață pe data de 26 octombrie 2005 rămânând un exemplu viu de credințioșie pentru toți cei ce l-au cunoscut.

MIOARA ALMĂJANU se naște pe data de 1.02.1959, în localitatea Speriețeni, Dâmbovița. La vârsta de 17 ani, primește botezul biblic în Biserica Adventistă din Speriețeni, iar pe 19.12.1982, se căsătorește cu fr. Cornel Almăjanu, în comuna Peretu, Teleorman, fiind binecuvântați cu 3 copii: Magdalena, Silvia și Cornelia.

Alături de soțul ei, sora Mioara a slujit pentru vestirea Evangheliei în cadrul Conferinței Oltenia, în perioada 1995-2001, districtele Crângeni și Alunișu, lăsând în urmă frumoase amintiri de dăruire și dragoste frățească.

În urma unei boli nemiloase, și-a încheiat viața pe acest pământ, pe data de 9.01.2006, iar înmormântarea a avut loc pe data de 11.01.2006, în localitatea Speriețeni.

S T I R I

Sabat special la Salonta

În după-amiaza Sabatului din 4 februarie 2006, credincioșii Bisericii Adventiste din Salonta au organizat un program special, la care i-au invitat pe toți membrii neadvențiști ai familiilor lor.

Acest program special a fost precedat de șapte săptămâni de consacrare, în care membrii bisericii au postit șapte Sabate la rând pentru cei dragi.

La invitație, au răspuns peste 30 de persoane, astfel încât biserica a devenit neîncăpătoare. Copiii au susținut un program muzical, copiii predicatori au câștigat interesul prin prezentările lor, iar în final, pastorul local, pornind de la pilda fiului risipitor, a rostit chemarea dragostei

lui Dumnezeu adresată tuturor celor prezenți. Programul a fost susținut cu contribuția și ajutorul bisericilor surori din Tinca și Batăr, iar la sfârșit, părtășia a culminat cu o agapă. Ne rugăm și sperăm ca, în primăvara acestui an, când vom avea o evanghelizare publică în Salonta, cei care s-au simțit atât de bine alături de noi, cu ocazia acestui program, să fie iarăși prezenți și să fie sensibili la Cuvântul Domnului.

(Nagy- Kasza Gyula / AARC Banat)

Biserica Adventistă din China câștigă recunoaștere

Un text de 500 de cuvinte despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

a fost introdus în noua ediție a *Dictionarului creștinismului*. Articolul pune în lumină istoria Bisericii Adventiste și punctele ei fundamentale de credință. Uniunea de Misiuni din China, ocupă un loc important în secțiunea publicitară a *Yearbook 2005*, despre Republica Populară Chineză. Anunțul integral este intitulat „Uniunea Chineză de Misiuni, Hong Kong, China.” Conform declarațiilor pastorului James Wu, președintele Bisericii Adventiste din China, „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea primește încet, dar sigur, recunoașterea guvernului chinez ca o organizație eclesialică mondială respectabilă.”

(ANN)

Cu ce ne lăudăm?

TEOFIL PETRE

„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui ... ci cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște ...” (Ieremia 9,23)

Pe măsură ce timpul trece, se adaugă noi informații, se înmulțesc experiențele de viață și astfel cunoașterea este într-un proces de îmbogățire permanentă. Din cele trăite, văzute și auzite, ne formăm criterii de orientare și luăm decizii majore pentru cursul normal al vieții.

În ciuda acestei realități, Cuvântul Său ne arată că mai importantă decât toate este cunoașterea lui Dumnezeu. Prin exercitarea voinței, omul poate alege să creadă, să adore și chiar să slujească și totuși să fie departe de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Unii dintre ucenicii Domnului Isus, confrunțați fiind cu aspectul cunoașterii Sale, au ales să-L părăsească (Ioan 6,60). Ei au acționat doar în virtutea voinței proprii și nu din cunoașterea lui Dumnezeu.

Se știe că în vremurile din urmă, despre care noi credem că le trăim acum, vor fi destui care vor părăsi biserica și pe Dumnezeu, deși au fost convinși de Adevăr, au crezut în El și L-au slujit. De ce? Nu L-au cunoscut! De altfel, acest lucru va fi adevărat chiar de Domnul: „Niciodată nu v-am cunoscut ... depărtați-vă de Mine ...” (Mat. 7,23).

Dacă El Însuși ne spune că mai presus de orice este cunoașterea Sa, ce înseamnă aceasta în mod practic?

Se pare că apostolul Pavel era pe

deplin conștient de această nevoie a sa când le scria filipenilor: „Și să-L cunosc pe El ...” (Fil. 3,10). Cum putem să-L cunoaștem? Elementul cheie al răspunsului este în Romani 8,7: „... ea [firea] nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. Adevăratul obstacol în calea cunoașterii Lui este în noi înșine – firea pământească!

Apostolul Petru ne spune că trebuie „... să vă faceți părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1,4). Adică, să devenim alți oameni, cu altă fire. Iar Pavel ne

„A te închina înseamnă a-ți sensibiliza conștiința prin sfințenia lui Dumnezeu, a-ți hrăni mintea cu adevărul lui Dumnezeu, a-ți purifica imaginația cu frumusețea lui Dumnezeu, a-ți deschide inima dragostei lui Dumnezeu, a-ți dedica voința scopului lui Dumnezeu”.

amintește în legătură cu acest subiect: „... să vă schimbați prin innoirea minții voastre ...” (Rom. 12,2).

„Prin părtașia cu Duhul Sfânt și prin conformarea cu Legea lui Dumnezeu, omul ajunge să fie părtaș naturii divine” (Ellen White, *Dumnezeu va purta de grijă* – Devoționalul zilnic 2006, p. 31).

Aceasta este calea adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu, pentru a fi părtași firii dumnezeiești. Și atunci putem spune și noi: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2,20).

Aceasta este de fapt imaginea adevăratului închinător, după cum spunea și William Temple: „A te închina înseamnă a-ți sensibiliza conștiința prin sfințenia lui Dumnezeu, a-ți hrăni mintea cu adevărul lui Dumnezeu, a-ți purifica imaginația cu frumusețea lui Dumnezeu, a-ți deschide inima dragostei lui Dumnezeu, a-ți dedica voința scopului lui Dumnezeu”.

Cum ne descoperim pe noi înșine în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu? Cum acționăm zi de zi prin actul voinței proprii sau prin supunerea față de scopul lui Dumnezeu?

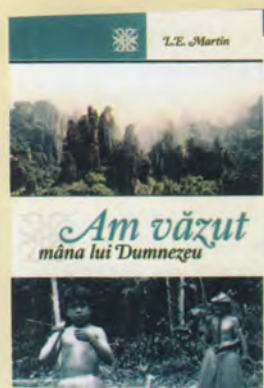
Dacă în bisericile noastre sunt oameni care se agită, se înfurie sau se comportă ca și când viața lor ar atârna de un amănunt care nu a ieșit așa cum și-au dorit ei, ce este aceasta? Atunci când zi de zi purtăm resentimente și nu vrem să ne despovăram de ele, cum acționăm noi? Când eu devin sistem de referință și etalon pentru toți și pentru întreaga biserică, cine trăiește și cine este răstignit?

Răspunzând corect la aceste întrebări, dovedim că vrem să-L cunoaștem.

*Teofil Petre,
președinte,
Conferința Muntenia*

Noi apariții editoriale la Casa de editură „Viață și Sănătate”

Am văzut mâna lui Dumnezeu

Lucrarea de față relatează întâmplări aproape de necrezut despre lucrarea harului lui Dumnezeu în mijlocul unor oameni uimitor de primitivi. Lumina anilor lungi, pe care E. L. Martin i-a petrecut ca misionar în insulele Pacificului de Sud, i-a inspirat penița și astfel a apărut această carte, care merită cu prisosință să fie citită.

4,5 RON

Bună dimineața, fetiță... bună dimineața băiețel!

Așa cum frumos spune autorul, cartea această de poezii „le este dedicată copiilor și acelor care vor să stea de vorbă frumos cu copiii sau cu propria lor copilărie, ca un mic abecedar în școala cunoașterii iubirii lui Dumnezeu.”

4,5 RON

Evanghelia după Moise

Cartea prezintă un alt mod de abordare a adevărilor fundamentale ale Evangheliei mântuirii, așa cum sunt descoperite în simbolurile Sanctuarului, în care se regăsesc reflectate în același timp marea lucrare realizată de Mântuitorul, experiența personală a creștinului în înaintarea sa pe calea spre tronul lui Dumnezeu și experiența bisericii adevărate, de-a lungul timpului.

12,5 RON

Pentru a procura cărți și reviste editate la Casa de Editură „Viață și Sănătate”, contactați responsabilul cu literatura din comunitate.

Pentru comenzi, sunați la telefonul 021/323 00 20 sau accesați site-ul www.viatasisanatate.ro/adventist